

VEZETŐK LAPJA

A MAGYAR CSERKÉSZVEZETŐK ÉS SZÜLŐK FÉLÉVI ÉRTESÍTŐJE

A JÖVŐ?

POGÁNYOK?

FIÚK FEL A FEJJEL!

FILLMOREI HANGOK

CSERKÉSZFEGYELEM

VK TÁBOROK SZLOVÁKIÁBAN

AKADÁLYVERSENY: TŰSKEVÁR

1994

81. SZÁM

Természetismereti játékok

Labdajáték

A cserkészek körben állnak és egymásnak dobják a labdát. Az aki elkapja, mond egy virág, fa vagy más növénynevet. Aki nevet ismétel, vagy nem tud újat mondani, az kiesik. Az nyer, aki legvégig bent marad.

Mi vagyok?

Őrsi séta előtt állíts össze találós kérdéseket. Pl. 3 levelem van zöld színű vagyok és ha hozzám érsz, viszketni fog a bőröd. Mi vagyok? A megoldás: csalán. Miután kitalálták, hogy milyen növényről van szó, keresni kell a környéken egy ilyen növénypéldányt.

Lopódzás

Az egyik őrstag bekötött szemmel leül. A többieknek úgy kell őt megközelíteni és megérinteni; hogy közben a bekötött szemű ne vegye észre, és ne mutasson rá. Akire rámutat: az "megmerevedik" ott, ahol éppen van. Az nyer aki legelőször megérinti, vagy legközelebb jut hozzá.

Természet kim

A vezető kirak egy terítőre tetszőleges számú (tehát jó sok) természeti tárgyat (termés, virág, levél stb.). A cserkészek két percig nézik ezeket, majd a vezető ismét letakarja a tárgyakat. és mindenki leírja, hogy milyen tárgyak voltak a terítőn.

Ez az én fám!

Az őrs párokra oszlik. Kösd be a párod szemét és vezesd kézenfogva egy tetszésszerű fához. Szólítsd fel, hogy tapintással ismerkedjen meg a fával. Ötleteket is adhatsz: át tudja-e ölelni?, talál-e rajta élősdit?, élő vagy halott a fa?, hol kezdődnek rajta az ágak?, stb. Miután az ismerkedés befejeződött,

vezesd vissza a párodat a kiindulási helyre, de más úton! Ezután próbálja meg nyitott szemmel megkeresni a "saját" fáját.

Hernyó-séta

Az őrs minden tagja beköti a szemét, és kézenfogva sorba állnak. A vezető nyitott szemmel sétálni viszi a vak hernyót. A hernyó teljes csendben halad, és a tagok megpróbálják a maradék érzékszervekkel a lehető legtöbb ismeretet megszerezni a környezetükről. A vezető lehetőleg változatos úton vigye a hernyót: földútról fűre, köves talajra, árnyékból napfényre stb. Az érdekes helyeknél megállhat a hernyó és a szabad kezeivel megtapogathat egy-egy sziklát, mohát, fát, patakcsobogást hallgathat, megszagolhat egy virágot stb. A kézfogást nem szabad elengedni! A célnál leveszik a kötést és a cserkészek megpróbálnak nyitott szemmel végigmenni ugyanazon az úton. amin jöttek.

Hangya szempont

Minden résztvevőnél van egy nagyító és egy kb. 2 méter hosszú zsineg. Mindenki keres magának egy érdekesnek ígérkező helyet, ahol kifeszíti a zsineget, és nagyítóval végigvizsgálja a zsineg melletti területet. A feladat: képzelj el, hogy hangya vagy: Mit tapasztalsz, mire vigyázol, mit érzel?

Archeológia

Minden cserkésznek jut egy egy négyzetméter nagyságú terület. Hányféle életformát fedeznek fel a területükön?

GA-ÖVE

Minél közelebb vagyunk a természethez, annál közelebb érezzük magunkat Istenhez.

Fiúk fel a fejfel

Dr. Némethy György temetésén: 1994. május 21.

Ha megdicsőül benne az Isten, az Isten is megdicsőíti őt magában hamarosan megdicsőíti. Egy kevés ideig még veletek vagytok. Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok." (Jn. 13, 32 - 35).

Egy kevés ideig veletek vagytok. . . A Megváltó eme kijelentése az Ő hűséges tanítványának, Istenben boldogult Némethy György, drága szerettünknek, testvérünknek, talán soha ki nem mondott, mégis egyéniségét és munkáját jellemző életigéje volt. Sietett, másokat is siettetett, mert érezte, hogy már csak kevés ideig van velünk. Úgy lobogott el, hirtelen, mint egy magasan szárnyaló, messzire világító futó csillag, az Isten felséges égboltozatán. Még egy kevés ideig veletek vagytok... Ez volt rövidnek tűnő életének, sokirányú tevékenységének titkos szívverése, szűkebb családjában, melyet oly forrón szeretett, éppúgy, mint nagy közösségeiben, melyeket oly híven szolgált. Szeretteim, úgy hallgassátok intésemet, tanácsaimat, becézgetéseimet, gondolataimat, imádságaimat, mint végrendeletet. Csak egy kevés idő van, hallgassatok reám, fogadjátok be apai és baráti szívem igaz beszédeit. Még egy kevés ideig... súgta szíve annak a hitvesnek, akivel oly elmúlhatatlan, örök szeretetben forrt össze szíve. Mintha szeretetének minden kicsi tényével, ötletével azt a forró óhajást fejezte volna ki: Siess hű társam, siessetek kedves gyermekeim Istenre támaszkodni teljes hittel, mert én csak kevés ideig lehetek támaszotok, de Ő örökké veletek marad.

Ezzel a prófétai sejtelemmel lépett a magyar hon szülőtte, Amerika híres egyetemei neveltje kettős feladatkörébe a tudomány és a két háború közötti amerikai magyar élet porondjára. Hogy sietett tudományos kutatásaival, hogy siettetette a magyar

ifjúságot nevelő, a magyar holnapot építő cserkész vezető gárdát. Siessünk, mert kevés az időnk az egyetlen igaz életforma, az Isten, a haza, a felebarát szolgálatába gyökerező életforma újra való megfogalmazására és az ország határán túl született és ott növekvő nemzedékek szívébe plántálására. Milyen lázas, siető, magát emésztő szeretettel tusakodott, szervezkedett éretted, bizonyosnak hitt, új magyar jövőendő. Még egy kevés ideig... Most látjuk, mennyire ezt diktálta szívverése, mióta lábát az új haza partjain megvetette. Előadásaiban, tanításai-ban, magánbeszélgetéseiben önmagát nyújtva sugározta az emberebb ember - magyarabb magyar életideálját. Gondolatait soha nem szónoki fogásnak szánta, hanem bizonyosságtételnek, a nagyon igaz ember őszinteségével, a nagyon tiszta ember érinthetetlenségével és mindehhez: a nagyon siető ember sürgetésével. Még egy kevés idő... Most látom, mennyire ezt sugározta arca, amikor barátai közt időzött, lett légyen az népes kiképző tábor, vagy kevesek meghitt együttléte. Sietett, tékozte magát érettünk, eleven áldozatként, csakhogy a lelkéhez közelállók szent odaadását szíve melegével, mint pislogó tábortüzet, ébrentartása. Igen, kevés ideje volt. Ezért sietett, ezért siettetett.

Mégis, testvéreim, nem az a döntő, hogy milyen rövid ideig munkálkodott. Sokkal fontosabb, hogy mit hagyott maga után: Némethy György örökséget. Ezt a végrendeletet akarom most kiosztani nektek szereteteim, közelből-távolból ily nagy számmal egybegyűlt barátai, neveltjei. Mi ez a testamentum? Ott találjuk magának Krisztusnak végrendelező Igéjében: Új parancsot adok nektek, hogy egymást szeressétek... Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek, ti is egymást. Erről ismeritek meg, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok. Némethy György öröksége, egy

szóba sűrítve: **Szeretet!** De ez a szeretet részéről nem volt pusztán szó, másoknak adott hangzatos, de üres tanács, hanem egy hűséges, óh, csodálatosan önzetlen, teljesen önfeláldozó élet sokakat éltető valósága. A magyar élhetek önála hangosabb szónokai, bravúrosabb diplomatai, de a cselekvő szeretet tiszta önzetlenségében és a csupa-szív ember teljes odaadásában soha nem kívánok mindennél jobban szeretett népemnek jobb fiakat. Ahogy Ő tudott szeretni tanszéket, tudományt, kutatást, cserkész munkát, egyházat, magyarságot, mindennek felett és mindig először családot: ez a szeretet Némethy György hagyatéka a mi számunkra.

Elgondolkoztam, mi volt ennek a határtalan szeretetnek forrása és örök motíválója? Az, hogy Gyuri mindennek felett Krisztust szerette. Ez a szeretett vetített jóságos szemeiből szelíd sugarat mindenki másra: feleségre, gyermekeire, testvérére, diákjaira, cserkészeire, barátaira. Ezek a sugarak vetődtek vissza a szívekből órá élte-tően, gyógyítóan. Áldottnak mondom őt, magunkat pedig boldognak, hogy ilyen gazdag örökséget hagyott reánk.

De Igénk ennél még többet is mond. "Ha megdicsőül benne Isten, az Isten is megdicsőíti őt". Ime, az örök, az áldott igazság: Némethy György nem önmagáért, nem is csak tiérettetek és miérettünk élt, szeretett.

Mindez azért volt, hogy megdicsőüljön benne az Isten. Maga is így nézte az életet és ebben a látásban foglaltatik e drága élet legfontosabb tanítása: Ez a derűs, ez a meleg gyermeki szív súlyos próbákon ment át, nehéz keresztet cipelt, sokat szenvedett. Közben azonban megtanulta, hogy mi is igazi rendeltetésében az emberi élet: Az Úr titokzatos műhelyében folyó isteni munka, amelyben nem mi, hanem maga Isten formál bennünket sokszor kínzó pöröllyel, máskor simogató kézzel, hogy alkalmas eszköz legyünk tervei számára, az Ő dicsősége munkálására. Ő akar élni bennünk és általunk s nekünk az élet minden váltakozó körülményei között elég az Ő kegyelme. Sőt, amikor, mi romlunk és veszünk, az Ő dicső-

sége akkor fénylik bennünk, általunk a legragyogóbban.

Némethy György, főgondnok unokája, e gyülekezetben szolgált presbiter apa gyermeke, maga is hívő kálvinista presbiter, boldogan vallotta ezt és szent örömmel helyezte égő szívét az áldozat oltárára, hogy általa is felragyogjon e világban Isten dicsősége. Mert valóban mindennél szentebb feladat Isten dicsősége munkálása eszköze-vé válni. Így dicsőült meg Némethy György-benn a felséges Isten. És így ő is megdicsőült Istenben. Áldott élet volt, ezért diadalmas feltámadás lesz e drága élet koronája. "Ama nemes harcot megharcoltam" - üzeni ő.... Most már "a harc a mienk" - üzenjük mi. Ezért, "Fiúk fel a fejjel" . . .

Holnap Pünkösöd ünnepét üljük. De a Szentlélek elvégezheti az Ő vigasztaló munkáját már ma, már ennél a koporsónál. Ahogyan hitvalló őseink útban a temető felé énekeltek:

"Hát kedvesim, szerelmesim már ne sírjatok
A válásban, búcsúzásban megnyugodjatok.
Tőlem ugyan elváltok,
De még utánam juttok,
Az Úr Lelke és kegyelme legyen rajtatok.
Amen."

Bertalan Imre

Fillmorei hangok:

Jó látni, hogy változás van a cserkész vezetőségében. A fiatalabb cserkész generáció is vállal munkát új ötletekkel jönnek és a tapasztalt cserkészek támogatják ezeket az új vezetőket. A tudásukat és tapasztalatukat tovább adják a következő generációnak és ami a legfontosabb biznak bennünk és munkánkban. - Ami nekem még nagyon jól esett a táborban az az volt, hogy a szövetség vezetőit is személyesen megismertem. Európában már mindenkit személyesen ismertem, de Amerikából majdnem senkit. Jó tudni, ide is fordulhatok tanácsért.

Kulcsár Zsolt.

KÁRPÁT-MEDENCEI MAGYAR CSERKÉSZVEZETŐKÉPZŐ TÁBOR SZLOVÁKIÁBAN

Az autónk éhesen nyelte a kilométereket, Budapesttől észak felé, a 2-es országúton. A Felvidékre igyekeztünk - Szlovákiába - egy kis községbe, mely hajdan az ipolysági járáshoz tartozott, a szlovák közigazgatás azonban Lévához csatolta. Szépnevű falvak nevei gyönyörködtetik a szemünket és maradnak el mögöttünk: Szendehely, Nőtincs, Tolmács, Rétság, Borsosberény, Drégelypalánk. . . Balról a Börzsöny hegység vonulatainak barátságos, hívogató bércei integetnek felénk. Jobbról Palóccország tart névsorolvasást az útjelző táblák feliratain: Galgaguta, Szécsénke, Legénd, Ósagárd, Romhány, Debercsény, Mohora. . . Kicsinyke ország a mai Magyarország, nem telik egy órába sem és máris az országhatárhoz közelítünk. Hont község után Parassapuszta az utolsó magyarországi település. A határ-állomásnál a magyar határőrtiszt benéz a kocsiba, csak rápillant a készentartott amerikai útlevelemre, szalutál, mehetünk. Szlovák kollégája beüti a kéznél levő pecsétnyomóval a belépés dátumát s ő is udvariasan köszön. Önkénytelenül eszembe jutnak a kínos és megalázó, olykor 5-6 órás várakozások a román határon. Ez a hely nemcsak földrajzilag van nyugatabbra, hanem emberi magatartásban is.

(De azért nincs eléggé nyugatra. Átkelünk a határon, a cérnavékony Ipoly patakocskán, melyet annak idején a csehek "hajózható folyónak" nyilvánítottak a trianoni békebizottság földrajztudományból analfabéta tagjai számára, akik ezért, hosszú szakaszon országhatárnak jelölték ki ezt a felmagasztosított csermelyt. Néhány perc múlva benn vagyunk Ipolyságon, mely útvonalunkon az első,

túlnyomóan magyar többségű városka Szlovákiában. A feliratból azonban csak a város szlovák nevét tudjuk meg: Sahy. Hirtelen felötlött bennem, hogy alig egy héttel ezelőtt meglátogattam egy barátomat a Visegrádi Hegységben, a Dobogókő mellett fekvő Pilisszentlászlón. Ennek a szlovák többségű falunak - mint minden etnikai többségű falunak Magyarországon - kétnyelvű táblája van (szlovák neve Sen Vaclav) a község bejáratainál, s a faluban mindenütt kétnyelvű feliratok láthatók - alig húsz kilométerre Budapesttől. "Nyugat" nem egyforma mértékben érkezett meg a Kárpát-medence országaiba!)

A határtól alig húsz perc az út végcélunkig, Palást községig. A falu központjában, a tetszetős, klasszicista stílusban épült Ivánka kúria udvarán állítja meg a kocsit kísérem és az autó tulajdonosa, Gyuri. (Később megtudom, hogy a Csalló-közben, Dunaszerdahelyen lakik és az ott működő magyar cserkész-központnak lelkes segítője.) A Külföldi Magyar Cserkészszövetség főtitkára, Bodnár Gábor - a nyugati magyar cserkeszek közkedvelt Gábor bá'-ja - jön felém, és a régi barátunk és cserkésztestvérnek kijáró közvetlenséggel üdvözl. Ő a tábor parancsnoka, ő küldte a kocsit is értem. Ebben a táborban folyik a Kárpát-medence cserkészisztjelöltek számára az idei kiképző tanfolyam. Gábor bá' örömmel újságolja, hogy a felvidéki cserkeszeknek kiváló kiképző gárdájuk van és már-már alig szorulnak segítségre. A jelenlegi tábor hat altáborra oszlik. A fent említett cserkész-tisztképző tábor a Kárpát-medencei vezetőképzés keretében folyik, a többi altábor a szlovákiai

magyar cserkészmunka fontos részét képezi: kiscserkész vezető-képző tábor, kiscserkész mintatábor, őrs-vezetőképző tábor, őrsvezető mintatábor és segéd-tisztképző tábor. (A mintatáborok tulajdonképpen pedagógiai segédeszközök, lehetővé teszik a táborban elsajátított vezetési tananyag gyakorlati alkalmazását.)

A tábor parancsnokhelyettese Hodossy Gyula, a Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség elnöke. A kiválóan működő és épülő felvidéki magyar cserkészlet eredményeiért első helyen őt illeti a dicséret. Hamarosan magam is meggyőződtem róla, hogy a felvidéki magyar cserkészvezérkar valóban nagyszerűen megállja a helyét, és megerőltetés nélkül kézbe tartja a közel százfőnyi tábor résztvevőit, kiknek életkora hét-nyolc évtől harminc egynéhányig terjed. Sikerküknek nem kis mértékben titka az, hogy az elmúlt években valamennyien elvégezték a nyugati magyar cserkészek által szervezett cserkészisztikaképző táborok pedagógiai tanfolyamát és kiérdemelték a cserkészisztizti fokozatot.

Meg kell jegyeznem, hogy a külföldi magyar cserkészvezetők nem valami-féle fensőbbiségesen izgó-mozgó, amerikaiaskodó "superman" magatartással, - "én mindent jobban tudok"-szerű nagyobbrendűségű komplexussal - léptek fel, hanem örömmel és szerényen átadták tapasztalataikat: közel ötven év örökségét. Amint beszélgetés közben Gábor bá' is utalt rá: "Amint tudod, a harmadik cserkész törvény is kötelez rá: "A cserkész, ahol tud, segít."

Palást községet azért választották a tábor színhelyéül, mert a felvidéki cserkészek itt valósították meg régi tervüket és cserkészparkot vásároltak. Az itt elterülő Korompai-dombsíki dombvidék lombos erdeinek szépsége, gazdag növény-, madár-

és állatvilága cserkészéletre, kirándulások, portyák rendezésére, természetismereti tanulmányokra nagyon alkalmasá teszik a vidéket. Vízben is bővelkedik a táj, számos kisebb patak szeli át, itt találkoznak a Korpona és Litava patakok. A falu közelében húzódik a magyar-szlovák nyelvhatár. Palást nagyon régi község, már az Árpádok korában, az 1156-os összeírásokban szerepelt. A Palásti család birtoka volt, kastélyuk ma is áll a falu határában. Az 1910-es (utolsó magyar) népszámláláskor színmagyar lakossága volt. Jelenleg az 1600 lakosból mintegy 1400 magyar és 200 szlovák.

A két hektáros park területe a falu határában lévő erdőszélén terül el. Rét, erdő és csapadékvíz arányban fordul elő területén, mely táborozásra és kiképzésre egyaránt alkalmas. A park színhelyéül a felújításra váró Ivánka-kúriát választották ki, mely a község birtokában van. Ez a - háború után köztulajdonba került - az épület volt már egészségügyi központ, óvoda és könyvtár is. A község önkormányzata a rossz állapotban lévő kúriát bérleti szerződéssel a Szövetség rendelkezésére bocsátotta. Lelkes munkával, támogatók és adományozók segítségével 1994 tavaszán fogtak hozzá a felújításhoz és a vezetőképző tábor idején, július végén már fel is avatták a Beszédes Lajos Cserkészparkot.

(Beszédes Lajos [1898-1984] a felvidéki magyar cserkészlet kimagasló alakja volt. Cserkészkedését 1913-ban kezdte a komáromi bencés gimnázium csapatában. A háború után, már 1922-ben folytatta a cserkészmunkát, belső munkatársa lesz a *Mi Lapunk* című cserkészújságnak, 1937-től a magyar cserkészisztikaképzés vezetője Csehszlovákiában, 1938-ban a magyar bevonulás után

ő volt az első felvidéki magyar, aki Pro Libertate emlékérmét kapott, megírta a csehszlovákiai magyar cserkészvezetőképzés történetét. 1945-ben nyugatra menekült, '49-ben az USA-ba vándorolt ki. King of Prussia-ban (PA) halt meg 1984-ben.)

A cserkészisztiképző tábornak 21 résztvevője volt. Tizenegyen jöttek Szlovákiából, ketten Magyarországról, ketten Kárpátaljáról, ketten a Vajdaságból és négyen Erdélyből. A tábori résztvevők hangulata kitűnő. A négy erdélyből három szülőföldről, Háromszék megyéből érkezett. Magam is tartottam egy rövid előadást nekik s utána a háromszékiek körülvettek, kérdésekkel ostromoltak. Vezetőjük, Vas József neve ismerősnek tűnt. Kiderült, hogy ő a kézdivásárhelyi Gábor Áron csapat parancsnoka. Most már emlékeztem: az idén januárban, az ő csapatából egy fiatal cserkészt egy brutális román rendőr bevitt az őrszobára s ott - minden ok nélkül - agyba-főbe verte. Az eset miatt rengeteg tiltakozás ment el nemzetközi emberjogi szervezetekhez. Eredmény? Az ügyet a hatóságok a megszokott recept szerint elkenték.

Bodnár Gáboron kívül, még két Amerikából érkezett előadója van a tábornak, a Külföldi Magyar Cserkészszövetség vezetőképző törzséből. Némethy-né Kesserű Judit a második cserkésztestvéréről, a kötelességteljesítésről tesz megrendítő tanúságot, hiszen alig néhány hete annak, hogy férjétől, néhai dr. Némethy Györgytől - tragikusan korán - búcsút kellett vennünk. Juditot még Argentínában ismertem meg, mint fiatal lelkes cserkészlányt, amikor hajdani cégem Brazília után egy évre a "porteño"-k városába helyezett át. Jelenleg a Szövetség vezetőképzésének vezetőtitkárja, 1989 óta lelkiismeretesen részt vett min-

den Kárpát-medencei vezetőképző táboron. A másik amerikai magyar előadó a külföldi cserkész fiatal ügyvezető elnöke, Lendvai Imre, New Jerseyből érkezett ide. Imrét is még diák- és cserkészkorából ismerem, amikor regös-cserkészkedés keretében a garfieldi Gábor Áron csapat serdült cserkészeinek balladákat tanítottam. Ma egy amerikai világcégnek vezető állásban lévő mérnöke, de szabad idejének minden percét a magyar cserkésznek szenteli. A vezetőképző törzset magyarországiak egészítik ki: a jólismert Edöcsény András, az anyaországiak volt kiképző vezetőtitkárja, Ulrik Mónika szerzetes nővér a Patrona Hungariae csapatból, az argentinai háttérű, de évek óta Budapesten élő Benedek László és Görbe László atya, aki a nagyon népszerű, reggeli ökumenikus jellegű szentmiséket szolgáltatta.

Ennek a tábornak szívhezszóló érdeklődése volt a magyar kiejtések gazdag skálája. *"Á lágtöbben vaótak persze á páláócok, akik úgy bászéltek, minthá egy Mikszáth Kálmán rágényból láéptek vaóna ki"*. De hasonlóan ízes tájsházalás-sal jelentkeztek a felső-háromszékiek is (Kézdivásárhelyről és Gelence község-ből). S el lehet-e felejteni Gálik Zsuzsit, aki Nyitrából, a Kodály által halhatatlan-ná tett Zoboraljáról jött és számomra ismeretlen magyar nyelven beszélt, soha nem hallott magánhangzókkal: 3-4 féle "a" betűt s annál is több "e" betűt ejtett. A konyha a palóc lányok kezében volt, s főztüknél csak a beszédük volt ízesebb.

Ebéd utáni kávézás közben, ott mutattak be Jaroszlávnak, a morva cserkésznek, aki folyékonyan beszél magyarul. Jaroszláv gépészmérnök, a prágai műegyetemen ismerkedett meg Hodossyval, barátságot kötöttek, amelyik hosszú lejárátúnak bizonyult, csatlakozott a

magyar cserkészethez és hűségesen tart mellettük.

Időrendben a palásti tábor a hatodik cserkészisztiképző tanfolyam, melyet a Külföldi Magyar Cserkészszövetség a Kárpát-medencei magyar cserkészszövetségek számára szervezett. A Kárpát-medencei országokban 1989-ben kezdődött meg a magyar cserkészlet hamvaiból való felélesztése és új életre keltése. A Külföldi Magyar Cserkészszövetség már 1988-ban - a Grósz és a Németh kormányok időszakában - hozzákezdett a helyzet kipuhatolásához. Az első találkozás az otthoni magyar cserkészekkel a szegedi cserkészkiállításon történt 1988-ban. Ezt követte **cserkészpedagógiai szakmunkák és egyéb** cserkészkönyvek kinyomtatása 31.000 példányszámban, az otthoni cserkészek használatára. A sikeres kezdéshez azonban elengedhetetlenül szükséges volt vezetőképző táborok megszervezése és levezetése, hogy a meginduló cserkész munkához a megfelelő szakképzettségű vezetői keretet biztosítani tudják.

Az első cserkészisztiképző táborra 1989-ben került a sor az amerikai Sik Sándor Cserkészparkban. Huszonhat lelkes magyarországi fiatal vett részt rajta, többségükben (18-an) teológusok, fiatal papok, lelkészek, szerzetes nővérek. A következő kettőt már Magyarország közelében, a karinthiai Alpok nyúlva nyain, az ausztriai Eibisberg mellett szervezték meg. Nagy örömet jelentett az akkoriban megalakult szlovákiai és romániai magyar cserkészszövetségek vezetőjeli elnökeinek megjelenése. A színhelyet ezután Gödöllőre tették át, a 4. és az 5. kiképző tábor megrendezésére. Ezeken a táborokon a kárpátaljai és a vajdasági magyar cserkészszövetségek küldöttei is részt vettek és ezzel teljessé vált a magyar cserkészlet újjáéledése a Kárpát-

medencében. Az idei tábor Paláston, immár a hatodik a sorban. A táborokon a kiképző-oktató testület tagjai a Külföldi Magyar Cserkészszövetség vezetőképző törzsének színejavából kerültek ki, akik Amerikából, Argentínából, Brazíliából és Európából érkeztek a tábor színhelyére. A külföldi cserkészlet támogató részvétele a Kárpát-medencei újjáéledésben azonban nemcsak szellemi, pedagógiai és erkölcsi értéke miatt volt kimagasló, hanem igen jelentős anyagi áldozatot is jelentett. Az elmúlt hat év alatt a Szövetségnek a Kárpát-medencei magyar cserkészlet újjáélesztésére és felszerelésére fordított költsége 300.000 dollár fölé emelkedett. Természetesen ezt a hatalmas összeget nem tudták volna előteremteni a nyugati - elsősorban északamerikai és kanadai - magyarság megértő és odaadó adakozása nélkül. Ékesen bizonyítja azt is, hogy - minden ellenkező hírverés és nyafogás ellenére - a magyar ember jószívű és szívesen ad jó célra, akár erején fölül is, ha megbízik azokban, akik az adakozás összegét felhasználják.

A tábor végén a tisztképző tábor hallgatói vizsgadolgozatban számoltak be arról, hogy milyen hatással volt rájuk a tábor, mi hagyta lelkükben a legmélyebb nyomokat, s hogy mit visznek haza magukkal Palástról. A soron következő és ezt az írást befejező gondolatszóttal e dolgozatok mondanivalóiból idéz.

5 éve indult cserkészletünk és még ma is nehezen működünk. Az országban uralkodó közöny, legközelebbi barátaink érdektelensége is befolyásolja munkánkat. Úgy érzem, hogy cserkészéletem döntő fordulója volt ez a tábor. Itt értettem meg, hogy a helyes cserkészlet az, ami a gyermek fejlődését szolgálja, jellemét és erkölcsét fejleszti. Nagy élmény volt a külföldi cserkészek

ragaszkodása magyarságukhoz. Szívembe zártam Kárpát-medencei magyar testvéreim súlyos gondjait is. (K.B. - 2.sz. Sík Sándor Piaris-ta cs.cs., Budapest).

Mint pedagógusnak, eddig is a nevelői munka volt a hivatásom. Lelki közösség azonban nem tudott kialakulni tanár és diák között, megakadályozta a közénk erőszakolt kommunista ideológia. A romániai magyar cserkészethez közvetlenül megalakulása után csatlakoztam, 1990-ben. Az Isten, Haza, Embertárs hármasságát igen nagy megtartó erőnek érzem. Itt Paláston tanultam meg, hogy akkor lesz eredményes a munkám, ha eseménydús programokat tudok szervezni cserkészeimnek. (V.J. - 34. sz. Gábor Áron cs.cs., Kézdivásárhely).

Szeretném élményeimet minél több embernek átadni, sugározni akarok, hogy környezetem részese legyen csodálatos tábori élményeimnek. Szívből jövő köszönetem a tábor minden szervezőjének. (Cs. I. - 17. sz. II. Rákóczi Ferenc cs.cs., Kassa).

Onnan jövök, ahol Tompa Mihályunk virágregéi születtek, a kanyargó Sajó partjáról, a keleti palócok földjéről. Szeretném örömet megosztani mindenki, hogy részt vehettem a palásti cserkésztsztképző táboron. Teljes szívemmel vállalom én is az "emberebb ember és magyarabb magyar" életfeladatát. Ennek keretében népi kultúránk ápolását az egyik legfontosabb célkitűzésnek tartom. (S. S. - Szlovákia).

Örültünk egymás sikereinek, támogattuk szeretettel a botladozókat, igazi testvérei voltunk egymásnak. Soha egyik vezető sem érezte velünk, hogy ő valamiben is különb lenne nálunk, szeretet és együttérzés sugárzott belőlük. Hazaérkezésem után szeretném cser-készeim szívébe is elültetni ennek a szeretetnek, testvériségnek a magját. (K.

Zs., 3.sz. gr. Széchenyi István cs.cs. - Csap, Kárpátalja).

Nagy élményt jelentettek a tábor-tüzek, mert a témájuk a magyar tájegységek voltak. Én még sohasem jártam Kárpátalján vagy a Felvidéken és most egy jó képet szereztem róluk. A tábor-tüzeken éreztem, hogy mennyire nyomot hagyott bennem a kommunista rendszer. Népdalokat, magyarság-ismeretet csak szüleimtől tanulhattam. Sok a bepótolni valóm. Otthon nehéz a helyzet. Háborúban és szegénységben sanyalódik a nép. Kétely élt bennem, hogy érdemes-e eljönnöm. Örömmel bevallom, hogy itt Paláston rádöbbsenem a kötelességemre: mint cserkészvezető fogom szolgálni magyarságomat. Kiképzőim példája erőt ad a harcra és a kötelességvállalásra. (N. E. Vajdaság)

Cseh Tibor (Midland Park, New Jersey)

Fillmorei hangok:

A barátságon és a tábori emlékeken kívül felbecsülhetetlen mennyiségű tudást és tapasztalatot adtak át az előadók. Az ember nem is gondolná, hogy tíz nap leforgása alatt át lehet adni egy nívós és érdekfeszítő előadást úgy, hogy mindenki megérti és élvezi azt. Viszont tapasztalatom az volt, hogy az elmélet sokat segített, de az igazán fontos része a táborban az esténként lefolytatott kerekasztal beszélgetések voltak. Ezeken kicseréltük tapasztalatainkat, megfigyeléseinket és tájékozódunk más csapatok munkáiról problémáiról. Jó volt hallani, hogy a többi vezetők is ugyanazokkal a problémákkal állnak szembe és tudni, hogy nem vagyok egyedül.

Szórád Gábor.

SZAVAK

Tábortúzi jelenet (1994. központi tisztikonferencia):

Amint a tábortűz elcsendesedik, a háttérben csendes furulyaszó hallatszik. Egy cserkész leül a tábortűzhöz, pár kis játékkockával játszik (papírból is lehet készíteni). Kb. fél perc játék (és háttérben furulyaszó) után, mikor mindenki felismerte, hogy mit csinál, a felolvasó a következő szöveget felolvassa:

"Az emberek játszanak a szavakkal. Úgy éppen, mint a gyermekek a játékkockákkal. Csakhogy a szavak veszedelmesebbek, mint a játékkockák. Nem lehet összeszedni őket, és elrakni a ládába, ha rosszul sikerült a játék. A szavak örökre ott maradnak. Minden repül ahova az el-ső pillanatok hangulatába helyeztük őket. Láthatatlanok és megfoghatatlanok ezért nem lehet kijavítani a hibát, amit elkövetünk velük. Az emberek hihetetlenül könnyelműen játszanak a szavakkal ..."

Akkor a szereplő tovább játszik a kockákkal, pár másodperc furulyaszó után a kockákkal, vadul feldönt velük egy műanyag poharat, amiben papír darabok vannak.

Ekkor bejön egy másik cserkész, ujjával "nem"-met jelez, majd összeszedi a kockákat, papírdarabokat s kifejezi nem-tetszését. Utána a kockával játszó cserkész kezét megfogja és kivonulnak. Pár másodperc után a felolvasó folytatja: **"Ha a gyerek haszontalanul dobálja a játékkockákat és eltör velük egy poharat, vagy valamit, a fenekére verünk. De a felnőtteknek nem ver senki a fenekükre, ha összetörnek vele --- nem egy tányért, vagy egy**

poharat --- hanem más emberek életét." Wass Albert: Ember az országút (3. kiadás, Toronto: Danubian Press. 1977. 75 oldal).

Utána csendes furulyaszó egy-két percig, majd pár lassú nótával folytatjuk a tábortűzet...

Tervezte: Szentkirályi Endre cst.

■ ■ ■ ■ ■

Fillmorei hangok

A tábornak egész időtartamát áttekintve, többet kaptam mint vártam. Újból feltöltődtem a következő csapat-évre és megújított és erősített. Megújított és erősített lelkiállapotban fogok nekilátni a csapatmunkának. A megújulásomnak sok összetevője van. Először is az egész tábornak a hangulata pozitív és vidám volt. Soha nem éreztem magam feszélyeztetve (kivéve persze amikor a tábortűz levezetéséhez kerültem, de még akkor is sok támogatást kaptam mind a jelöltektől mind a kiképzőktől). Őszintén vitatkozhattunk és kérdezhettünk mindenről, de a legfontosabb az volt, hogy meghallgattak. Volt időnk csoport-beszélgetésre meg négyszemközti beszélgetésre, amit élveztem és értékeltem. Minden kérdésemre, amely a csapatommal volt kapcsolatos, kaptam választ vagy ötletet. Csapat-munkámat, vagyis tevékenységeimet elmesélhettem és megbeszélhettem másokkal, kívülállókkal, ami más perspektívát, de jóváhagyást is adott. Tisztelettel bántunk egymással és együtt működünk.

Pigniczky Eszti

Mit viszek magammal Fillmoreból? Ha bőrröndbe pakolnék, két kamiont kéne telepokolnom. És hálás vagyok nemcsak a vezetőknek, hanem jelölt-társaimnak is akik nélkül talán kevesebbé értékeltem volna ennyire.

Samay Roxanne

Bizalom játékok

1. Valakinek (vagy párok egyik tagjának) bekötitek a szemét, és őt vezetik a többiek össze-vissza a teremben, vagy szabadban is, úgy, hogy nem megfogják egymás kezét, ahogy egymás mellett állnak, hanem a vezető kényel-mesen vízszintesen tartott, felfelé fordított bal (jobb) tenyerére teszi a vezetett a jobb (bal) tenyerét, és ahogy megy a vezető, csak a kezének vezetésével irányítja a mási-kat. Ha többen vezetnek egyet felváltva, a vezetett válasszon egy kezet, akivel biztonságban érezte magát, szimpatikus volt. Próbálja megmagyarázni, miért őt választotta. Persze nem tudta, hogy a kéz kihez tartozik, és sokszor meg is lepődik.
2. A gyerekek körbe állnak egészen szorosan, és valaki középre áll. Aki középen áll mintha vigyázzban állna, bemerevíti magát, de nem tartja meg egyenesen magát, ha nem hagyja, hogy eldőljön. Aki felé dől, az finoman ellöki őt magától, úgy, hogy nehogy elessen, de a körön belül dülöngéljen, és a lábai végig középen egy helyben maradjanak, mint egy felfelé fordított harang nyelve. A középsőnek egészen a többiekre kell bíznia magát, hogy tényleg meg-fogják majd nem hagyják eldőlni. Legnehezebb megállni, hogy nehogy ellépve letámasszon, amikor éppen hátrafelé dől.
3. Mindenki választ egy virág (állat, stb) nevet, ami jellemző rá, amit közel érez magához, majd sorba megbeszéli az őrs mindegyiket. Ki-ki elmondja, hogy miért választotta azt a virágot, és többiek is, hogy igaz-e, tényleg jellemző rá az a név.

Nagyon jól kijöhetnek ilyenkor egyes vágyak, problémák is. Ezeket a játékokat inkább nagyobb gyerekekkel lehet eredményesen játszani, akik már jobban tudnak figyelni, és meg tudnak közösen beszélni egy-egy problémát. De minden probléma mindig konkrét, egyedi, az adott helyzettől, gyerektől függ, ezt tudva kell megoldani.

GA-ÖVE

VEZETŐK LAPJA

A magyar cserkészvezetők és szülők félévi értesítője

Kiadja: A Külföldi Magyar Cserkészszövetség

P.O. Box 68
Garfield, N.J. 07026
USA

Szerkesztő: P. Ádám János S.J.

Budapest
Pf. 826
1525
Hungary

A cikkeket és hozzászólásokat kérjük a szerkesztő címére küldeni.

+ HAZAMENTEK +

Kiss Mihály

A linzi magyar 80. sz. "ÁRPÁD" Cserkész-csapat alapítója és tb. parancsnoka volt. Életének 80-ik évében, 1994. június 17-én búcsúztattuk Linzhen St.Maninitemetőben.

Linzbe kerülése után - 37 évvel ezelőtt - az a gondolat foglalkoztatta, mit tehetne annak érdekében, hogy az idegen nyelvterületre szakadt magyarok megőrizhessék magyarságukat. Hosszan tartó, fáradtságos munkával összeállította a "Legszebb magyar nóták albumát" és 12 füzet-sorozatban, 200 oldal terjedelemben, kottákkal ellátva nemcsak az ausztriai ill. európai magyaroknak, hanem a tengerentúli államok magyar csoportjainak is elküldte. Ezért a munkájáért sok köszönetben és elismerésben részesült és neve már akkor ismertté vált a nyugati világ magyar cserkészköreiből.

Aktívan részt vett a linzi magyar egyház-község életében, még egyházi zenekart is szervezett. Ő volt a sokat emlegetett wegscheidi magyar kántor.

Hétvégi magyar iskola keretében magyarul írni és olvasni tanította a gyermekeket. Megszervezte a Ternberg-i nyári gyermektábort, ahol 3 hetes nyaralás keretében Balogh Ádám oktatott a magyar nyelvre. Színjátszó csoportot alakított, amely az általa magyar ünnepségeken sikeresen szerepelt. Így merült fel 1968-ban egy magyar kultúregyesület alapításának gondolata.

A Felső-ausztriai Magyarok Kultúregyesületének nemcsak alapító tagja volt, hanem az igen sok munkával járó jegyzői tisztséget is vállalta és a szervezési munkában mindig élen járt. A magyar nyelv és kultúra ápolását főként a jövő nemzedéke, az ifjúság szempontjából tartotta a legfontosabb feladatnak. Fáradtságos munkával és a magyar ifjúság iránt érzett kötelezettség tudással 1971-ben egy szervező bizottsággal közösen megalapította a 80. sz. "ÁRPÁD" Cserkészcsapatot. 14 évig a csapat parancsnoka volt és a "Linzi Magyar Cserkész hírek" szerkesztésével még ezután is sok évig gondoskodott a cserkészcsapat jó híréről és fenntartásáról. Vállalt feladatát a kenyérkeresői munkája mellett sokszor késő éjszakai órákba nyúló időben látta el.

Külön érdemként kell megemlíteni, hogy csapata bejegyzett egyesületként működött és tagja lett az Osztrák Cserkészszövetségnek.

Munkájának és magyarságszolgálatának egyetlen fizetése volt egy-egy rendezvény vagy táborozás sikere, a cserkészek jellemnevelésének eredménye, a cserkészszülők köszönete. Évek során sok magyar gyermek szívébe elvetette a magyar haza szeretetének magját, ami egyesekben igen termékeny talajra talált. Az egykori kiscserkészekből örsvezetők, tisztjelöltek, cserkész tisztek lettek és ma is folytatják tovább - Miska bá' szellemében - az "Isten haza, és Embertárs" eszméjében a magyar cserkész munkát.

Kiss Mihály élete minden szakaszán, mindig és példásan a magyar ügyet szolgálta. Hihetetlen nagy munkabírása nem tört meg hosszú betegségének súlya alatt sem. Kórházi ágyában is a cserkészavatást készítette elő.

A magyar haza, a magyar kultúra és a jellemnevelő magyar cserkészlet ügyének igazi apostolát tisztelhetjük Kiss Mihály személyében.

Simonffy Erika (linz)

Rottár Viktor bá'

A Külföldi Magyar Cserkészszövetség, különösen az Európai Kerületnek fájdalmas veszteséget jelentett hirtelen halála. Esztergomban, 1930. december 30-án született, ott is halt meg szívrohamban 1994. április 6-án.

Cserkészkedni otthon, az esztergomi 14-es Hollók-nál kezdett, ahová az utóbbi években sűrűn visszalátogatott, hogy segítsen. 1956-tól Bochumban élt, mint az ottani egyetem munkatársa, sokáig az essen 86. számú Zrínyi Miklós csapatot vezette, volt német-országi körzeti parancsnok és a kerületi parancsnok helyettese valamint sok éven át a kerületi segéd tisztképzés vezetője.

Mosolygós arcával nyugodt szavával, kedves humorával, komoly tanácsaival mind a kiscserkészek, mind a parancsnokok megértő barátja és megbízható munkatársa volt.

Nyugodjanak békében!

A jövő ?

NEMESKÜRTY István filmtörténész, író. Bp., **Született:** 1925. máj. 14. Tanulmányai: ELTE BTK, magy.-olasz-műv.tört., 1950. **Életút:** 1950-56 Bp.-en tanár, 1956-59 a Magvető Könyvkiadó szerk., 1959-63 a Budapest Filmstúdió, 1963-72 a Mafilm 4. sz. stúdiója, 1972- a Budapest Filmstúdió vez. 1984-86 a Magy. Filmint, ig. 1990. jan: ápr. az MTV eln. 1961- a Színház- és Filmműv. Főisk. filmtört, előadója, egy. tanár. A TIT műv. választmánya eln. 1988-89 a HNF művelődésspol. biz. eln., 1989 az ügyvez. eln.ség tagja. A Magy. Egy. és Főisk. Oktatók Kamarájának eln. Az MTA Színház- és Filmtud. Biz. tagja. 1992- a Magy. Ösztöndíj Biz. eln. 1992-93 a Magyar.-i Nemzeti és Etnikai Kisebbségekért Alapítvány, 1992-a Magy. Könyv Alapítvány kuratóriumának eln. Az irod.tud. kand. (1957), dokt. (1966). Balázs éla-díj (1971), József Attila-díj (1979), SZOT-díj (1983), Bugát Pál Emlékérem (1987), Széchenyi-díj (1992). **Főbb művei:** Bornemisza Péter, az ember és az író (1959) A mozgóképtől a filmművészetig (1961), A magyar széppróza születése (1963), A meseautó utasai (1965), Ez történt Mohács után (1966), Requiem egy hadseregért (1972), Krónika Dózsa György tetteiről (1972), Elfelejtett évtized (1974), Federico Fellini (1974), Grigorij Kozincev (1975), A magyar népnek, ki ezt olvassa (1975), "Kik érted haltak szent Világszabadság" (1977) Balassi Bálint (1978), Diák, írj magyar éneket! (1983), A képpé varázsolt idő (1983), Édes Erdély. Erdélyi krónika 1916-1967 (1988), Daliás idők (1989), Mi magyarok (1989), Magyar Biblia fordítások (vál., 1990), Kis magyar művelődéstörténet 1000-1945 (1992), Múltunk a jelenben (1994).

Az alábbi írás Nemeskürty István *Múltunk a jelenben* c. tanulmány kötetéből származik; a *Magyarország a husznegyedik század küszöbén* c. tanulmány második részét képezi.

Ez az ország halálos beteg. Talán elfogyunk, talán eltűnünk a térképről, bár a sírt, hol nemzet sülyed el, senki sem fogja gyász-könnyel a szemében körülállni. Köztudott,

hogy nálunk a legmagasabb az öngyilkosságok és legkisebb a szülések száma. Mintha egy egész nép készülne az öngyilkosságra.

Ez az ország maga alá szemetel. A hajdan tiszta és szép főváros és az ország nagy, része, a balatoni fürdőhelyekkel együtt, egyetlen nagy szemétdomb. A buda-pesti belvárost vásári bódékkal rakta tele a liberális önkormányzat. Körülöttük nyaranta alsónadrágra vetkőzött, visszeres lábú emberek ténferegnek, alkudoznak. Ha a nap-szítta, gyomve-te mezőket elhagyva Ausztriába érünk, a vakot is megcsapja a gondosan megművelt földek üde zöldje. Hullunk, mint a pásztor nélkül maradt kerge birkanyáj. Ifjú gépkocsivezetők ki tudja milyen pénzen szerzett csodagépkocsikon öngyilkos buzgalommal száguldoznak az utakon. Mindezért igenis mi vagyunk a felelősek, ez a mi bűnünk. Nem a mindenkori kormányé. Arról már nem tehetünk, hogy az egészségügy köztudottan katasztrofális, hogy ivóvízkészletünk fertőzött, hogy nemzeti és vallási jelképeinket zavartalanul robbantgatják, miközben a rendőrhatalóság a vállát vonogatja.

Az ország fokozatosan elkopik, elkoszolódik, miközben a kormányok a nyugdíjat húzogatják mézesmadzaggal az emberek orra előtt; hol ennyi, hol annyi, majd ekkor, majd akkor. Mindezt tudva, tényleg botrányos, hogy az ország vezetői előtt két cél lebeg csupán: az adósságtörlesztés, adóztatás; és a nemzeti és keresztény eszmék háttérbe szorítása. A lakosság évszázados beidegzettsége folytán félelembe szuggerálja önmagát és készségesen igyekszik a hatalmon levők igényeinek megfelelni. A lelkek gondozására hivatott keresztény egyházak is ijedtek és tanácstalanok.

Mit tehet ebben a helyzetben az ország lakosság legfőljebb egyharmadát kite-

Ellenzékké váltunk, kisebbséggé saját hazánkban! Teendőink? Tisztázandó, mit értünk nemzeti öntudaton, s mit - történelmi távlatban - kereszténységen; miért tekintendő a nemzeti keresztény eszme a magyarság megtartó erejének? Miért kell erre építenünk a következő évszázadot? Miért lehet nemzetfenntartó ereje a történelem ismeretének? A magyar államot a kereszténység eszmevilága hozta létre. Enélkül eltűntünk volna, mint a többi hont foglaló: avarok, gepidák, hunok. Az államiság a keresztény Magyarországon a nemzeti eszme jegyében fogant. Ez örökölt meg bennünket például a másfél évszázados mohamedán-török uralom idején is. Figyelembe veendő azonban, hogy a kereszténység, főleg pedig a katolikus vallás nem nemzeti jellegű. A vatikáni zsinat előtt latin nyelven mondott mise is bizonyítja ezt. E tény minden politikai célzat nélkül azt jelenti, hogy Isten előtt minden ember egyenlő, Jézus Krisztus az egész emberiséget megváltotta. A bűn tudata, annak megvallása, megbánása és megbocsátása örök megújulás, megtisztulás, újrakezdés lehetőségét kínálja. A keresztény hit megköveteli a türelmet, a befogadást, mások megértését, mások jogainak tiszteletben tartását; ótestamentumi megfogalmazású erkölcsi törvények (tízparancsolat) alapján álló jogrendszerével átlagpolgárra és uralkodóra egyaránt érvényes, világos és félreérthetetlen morális követelményeket állít a lakosság elé. Istenhez fűződő lelki kapcsolata, a halál után a Teremtővel való egyesülés reménye, a lélek halhatatlanságának tudata nagyarányú távlati gondolkodást feltételez; a keresztény ember születésétől kezdve a világmindenség végtelen távlataiban gondolkodik. Tetteit egy elkerülhetetlen számonkérés tudata irányítja. Belsőleg tökéletesen szabad ember; csak Istentől fél; éppen ezért kezeli ellenségként minden világi hatalom a kereszténységet; mert nem tudja úgy hatalmában tartani, mint a kurta földi élethez tapadó embert.

E gondolatokat bárki vitathatja, ámde cáfolhatatlan tény, hogy a keresztény eszmerendszer bámulatra méltó világtörténelmi

eredményeket hozott és a magyarságot is rendkívüli teljesítményekre sarkallta. Az sem vitatható, hogy valahányszor a magyarság kilépett ebből az eszmerendszerből - 1918; 1919; a nyilas rémuralom 1944-ben; 1949-1990 - sorsunk tragikusra fordult. Elvesztettük tájékozódási pontjainkat és az erkölcsi mértéket. A barna és vörös uralom érvénytelenítette a bűn fogalmát, az emberölést, az erőszakot, a pusztítást emelve törvényre.

Milyen összefüggésbe hozható mindezzel a magyar történelem? Nem erőltetett okoskodás-e kereszténység és nemzeti tudat annyira eltérő fogalmait párosítani? Ne feledjük, hogy nem mi párosítunk így - a szociálliberalizmus kárhoztatja ezt a két fogalmat, mint azonosat.

Említettük már, hogy múltunk ismerete biztosítja azonosságtudatunkat, a mindenkori jelen politikai problémái között pedig eligazítást nyújt. Történelmünkét 1945 óta pocskondiázzák, kikeresve abból a minden nép esetében felmutatható hibákat, bűnöket, visszasságokat. A történelem: egy nemzet élete. Minden fának, melynek koronáját, terebélyes ágait, törését csodáljuk, a föld alatti gyökerekben rejlik az élete. Innen szívja energiáit, a levelek segítségével felszívott, napfény és levegő adta életerőt pedig részben oda közvetíti vissza. Minden fának akkora a gyökérzete, amekkora a felszín fölött látható lombkorona. Gyökérzet nélkül, noha láthatatlan, de létezik, nincs fa. Elpusztul. "Benne termő férgek erős gyökereit megörlik, s egy gyenge szélről földre teríttetik." (Berzsenyi) A mi történelmünk - a mi életfánk gyökérzete. Nem látszik már a múlt, de mégis él és táplál, amíg múltunkat bennünk termő férgek szét nem rágják.

A történelem természetesen az élet, az idő áramával együtt mozog. Nem tapadhatunk a bármikori jelenben csupán a múlt örízte értékekhez. Vannak koreszmék, vívmányok, melyeket el kell fogadnunk. Értelmetlen a gépkocsik korában postafogaton közlekedni. A magyar közvélemény mindig befogadta az értékes új eszméket. Elég a múlt századi Angliában született libera-

lizmus magyarországi fogadtatását említeni. Berzsenyitől Széchenyin át Kállay Béniig és a kiegyezés korának nagy magyar államférfiaiig haszonnal alkalmazták a magyar viszonyokra ezeket a szabadelvű gondolatokat. Még a költészetben megnyilvánuló elvi háborúskodás is egy Arany János, egy Reviczky Gyula színvonalán mozgott. Mindkettőjüket olvasva, mindkettőjüket befogadva, fölleljük az értéket Arany és Reviczky műveiben egyaránt.

Légy, ha bírsz, te "világ-költő!"
Rázd fel a rest nyugatot,
Nekem áldott az a bölcső,
Mely magyarrá ringatott

(Arany János: Kozmopolita költészet, 1877.)

mely magyarrá ringatott
Áldom én is azt a bölcsőt
Áldom én is azt a sorsot
Mely szívembe dalt adott.

Szép az ének, szent az ének
Drága kincs, ha nemzeti.
De a legszebb dal örökké
Általános, emberi.
Az igazság egy lehet csak
Valamennyi nyelveken

(Reviczky Gyula: Arany Jánosnak, válaszul Kozmopolita költészet című versére).

Amikor Arany János meghalt,
Reviczky e sorokkal búcsúztatta:

Nem jó utánad, nem jó ily magyar!
Ó légy velünk!
Mindenha légy vezérünk!
Amíg téged csodálunk: addig élünk

(Reviczky Gyula: Arany János halálára 1882.)

A keresztény világnézetnek többek között éppen az a nagy jelentősége nemzeti öntudatunk alakulásában, hogy a keresz-

ténység népek, nemzetek fölötti egyemtemessége figyelmeztetve fékezi az időnként kártékonyan túlbujánzó nemzeti önértetet. A múlt század végén azóta sem tapasztalt harmóniában éltek egymás mellett igaz magyarként oly költők és írók, művészek, kik joggal lehettek egymás verseny-társai. Amikor Bródi Sándor egyik regényét díszkiadásban tervezte újból közreadni a kiadó, több tucat magyar festőművész versengve ajánkozott egy-egy illusztráció megfestésére vagy megrajzolására, Fadrusz Jánostól Viszary Jánosig. Mindez azért illik ide, mert félreértéseket elkerülendő, hangsúlyozni kell, hogy a keresztény magyar gondolkodás nem tűr kirekesztést vagy kivételezett kizárólagosságot. Amikor történelmünk során egy pökhendi fajmagyarkodás kezdte torzítani világunkat, egy Márai Sándor, egy Radnóti Miklós fékezte a szenvedélyeket; amikor viszont egy szintén pökhendi magyarellenesség tombolt, egy Berzsenyi, egy Petőfi szólalt meg bátorítón.

De azért sem árt erre röviden utalni, mert 1994 júniusa óta kisebbségbe szorultunk hiszen a magyarságot és a kereszténységet az országlakosság többségére hivatkozva gúnyolja, becsmérli vagy feledi a mostani hatalom. Szerntenéztünk, s nem leljük honunkat e hazában.

A kisebbségbe kényszerítettség tudata viszont könnyen egy elítélhez tartozás tudatává is válhat. Ennek lehetnek előnyei s hátrányai. Hátrány lehet: a dac, a gőg, az önvizsgálat hiánya, az üldözöttség érzése miatti sopánkodás vagy önsajnálát. A mindenkori objektív helyzetet elfogultság nélkül felmérni hajlandó szellemiség hiánya. A sértődött elszigetelődés. A mások érveit még sem hallgató konokság. Előnye lehet, hogy a gyakorlati, pillanatnyi döntések kényszeréből megszabadulva függetlenebbül ítéelhetjük meg a távlati teendőket. Előny lehet erkölcsi igazuk ténye is. A hit, a vallás vigasza. Történelmünk tanulmányozása és az abból eredő tanulságok levonása. Annak vigasztaló tudata, hogy hány végzetes helyzetből kecme-regtünk már ki; néha valóban csodával határos módon. És előny: a nyelvünk.

A nyelv megmaradásunk legfontosabb tényezője. A nyelvet a legnekivadultabb szociál-liberális ígehirdető sem hagyhatja figyelmen kívül, mert használnia kell. Óriási előny a magyar nyelv számára, hogy e téren nincs környezeti nyomás; hajdan a szomszédos német nyelv kis híján elnyelte a magyart. Most viszont hiába zsúfolja tele szövegét amerikaiaskodó szófordulatokkal a képsugárzó vagy hangsugárzó adó magyarázója-kikiáltója, nem tudja teljesen a gyarmati angolság szavakat mutogatással felerősítő nyelvvel helyettesíteni a magyart. Még akkor sem, ha politikusaink annyira halmozzák a beszédhibákat, tévedéseket, félmondatokat, a hírlapírók és rádiós kikiáltók annyira erőltetik a feleslegesen idegen szavakat, mintha mindez nemcsak a műveletlenség, hanem szándékos torzítás lenne. Mindaddig, míg egy magyarságunkat becsmérő ember ezt magyar nyelven teszi, addig mégiscsak létezik a magyar nyelvvel együtt a magyarul gondolkodás.

A nyelv ugyanis a gondolatrendszer megváltoztathatatlan kódja. Meghatározza élet-tapasztalatainkat, gondolkodásunkat, a környező világban szerzett tapasztalatainkat. Magyar-országot a hajdani államalkotó magyarság magyar nyelvű fogalomképzése tette olyanná, amilyenné az vált. Előbb volt szóbeli-énekelt költészetben megfogalmazott, magyar nyelvű történetismeret, mint történettudományi mű. Bizonyosság erre a latinul fogalmazó Anonymus közismert nyilatkozata a regösök és parasztok énekeiről. Ez a nyelvben őrzött hagyomány egy soha ki nem hunyó történeti identitástudatot képviselt és hordozott. Cáfolhatatlan tény, hogy valahányszor háborúk vagy egyéb sorstragédiák miatt már-már véglegesen kipusztulni látszott a magyar népesség, akkor az elnéptelenedett földekre telepített német és szláv lakosság néhány évtized múltán magyarul beszélt, gondolkodott és ezáltal magyarrá vált. Arany János, aki az elnyomatás korában egy alföldi gimnáziumban tanított, paraszt szüleitől és rokonságától hallotta azokat a régi magyar

mondákat, melyeket később feldolgozott. "Száll a madár ágrul ágra, száll az ének szájrul szájra.." Így terjedt a magyar kultúra, s ezért volt haszontalan a hatóságok tiltása nyomtatott magyar nyelvű könyvek és hírlapok terjesztésére. A gondolatot, a szót, a nyelvet nem lehetett betiltani, szállt az szájrul szájra, mint a madár. Felismerte ezt egyébként a szociálliberális és a korábban a szovjetkommunista államvezetés, mert fog-gal-körömmel küzd azért, hogy a gyermek-nevelés során, óvodától az érettségig, ez a magyar gondolkodás, beleértve az eredet-mítoszt, kiirtódjék. A múlt század végének sok magyar klasszikusa, halhatatlan költők és írók, Kiss Józseftől Bródy Sándoron át Molnár Ferencig és Szép Ernőig zsidó hitüket megtartva váltak a magyar nyelv mestereivé, akár-csak a verseci sváb Herczeg Ferenc. Szomory Dezső tiszaháti történeteinek, a gyermekkor "szájrul szájra" adott mondáinak nyelvi világából, e történetek mélyen magyar szellemiségéből fakad, hogy szinte összetéveszthetők az ugyanazon a tájon született Móricz Zsigmond stílusával és magyar gondolatiságával. Újra csak hangsúlyozhatjuk, hogy valamennyien, ma élő országlakosok azért valljuk magunkat magyarnak, mert ez a nyelvünk; valamennyiünk ősei között német, szláv, zsidó és más nemzetiségű emberek vannak. Az együvé tartozás tudatát a nyelv kódja adja meg kérlelhetetlenül. És ez akkor is alapigazság, ha, mint Márai Sándor írja, "Nyelvünk is romlik, szakadoz" (Halotti beszéd).

De éppen e felismerésből következik, hogy egy politikai közéletben részt nem vevő magyar állampolgárnak értelmetlen politikai programokkal vesződni, részben, mert a nemzeti ellenzék megosztottsága miatt átütő győzelem alig lehetséges, részben pedig, mert a kormány, már működésének első heteiben, annyira a "nem"-ek kormánya, annyira csak tilt, fenyeget, elbocsát, korlátoz, elvon, adóztat, any-nyira nincs semmi lelki azonossága a kultúrával, hittel, eszmerendszerrel, (úgy tűnik, még a hagyományos-tudományos szocializmussal sem!) - hogy

előbb- utóbb feltehetően éppúgy megszűnteti önmagát, mint korábban Brezsnyev vagy Grósz Károly kormánya.

Mindebből következően leghatásosabban a családon belül őrizhetjük meg szerényen, de makacsul öntudatos, másokat nem sértő magyarságunkat. Feladatunk, hogy felértékeljük a magyar család eszményét, hogy feltámasszuk a családi életet. A család, amelynek felbomlását nem ok nélkül sürget-te és remélte türelmetlenül Marx Károly és Engels Frigyes, változatlanul és ismét a társadalom leglényesebb, bár legkisebb egysége. Különösen ma, amikor az óvoda és iskola nevelésére nem számíthatunk, sőt, az iskola mindent el fog követni, hogy a tanulók netán meglévő magyar önértékét kiirtsa, múlhatatlanul fontos a családi életben belül a gyermekek vallásos, nemzeti szellemű, ugyan-akkor türelem-re és mindenfelé nyitottságra ösztönző nevelés. Száll-jon az ének szájrul szájra. Ehhez családi emlékek, le-gendák éppúgy kellenek, mint könyvek. (Elég meg-szerezni például a Benedek István szerkesztette ha-talmas vers-gyűjteményt: "Rendületlenül. A hazaszeretetet versei." Egy életre szóló élményt adhat lapoz-gatása.) Az ötvenes-hatvanas évek elején azért ösztönözte az állam a dolgozó nőket állások, munkaviszonyok felvállalására, hogy széttöljön a család, ami meg is történt. Gondoljuk meg: az utolsó pillanatokban vagyunk! Ha mondjuk 1998 őszétől - mert előbb, sajnos, biztosan nem! - nemzeti szellem-benn, keresztény elvek alapján kezdenék nevelni az iskolák gyermekeinket: akkor is a leghamarabb 2024 táján válna belőlük a társadalomban tevékeny állam-polgár. Ez kétségbeejtően hosszú idő. Ennyit nem várhatunk. Ezért tehát a családnak kell ismét fel-vállalnia a gyermeknevelés ügyét. Nem építünk lég-várakat. Ne feledjük ugyanis, hogy a XVII. századig, amikor a mai értelemben vett módszeres iskolai oktatás intézményessé kezdett válni, a magyar gyermekeket, fiúkat és lányokat, főúri csemetéket és jobbágyivadékokat a család nevelt.

Eolvashatjuk ez ügyben Pázmány Péter prédikációit a gyermeknevelésről, Balassi Bálint családi környezetben kapta első ösztönzéseit. Pázmány Pétert nevelőanyja nevelte katolikussá. Ha tehát nem becsüljük le ezt az erőt, ha az otthon falai között magyarul beszélünk, mesélünk, olvasunk, emlékezünk, merengünk, megmaradunk magyarnak a következő évszázadokban is; megfogy-va bár, de törve nem. Nem kisebb költőnk, mint Füst Milán int bennünket: "Szent e nyelv! S több kincséd nincs is neked, ne hagyd tehát, hogy elmerüljön."

A meghitt családi környezetű nevelés egyszerre mind örömforrás is. Különös, hogy a kor-mányok általában nem ügyelnek arra, hogy alatt-valóiknak örömet, szépet adjanak. Régi királyok még tudták ezt, ma legfőleg labdarúgó-mérkőzések helyettesítik az örömlélményt (annak, akinek a csapata éppen nyert. A másik fél dül-fül, tombol). Ez a mos-tani kormány sem sugározza az örömet, még választóinak sem. Egy búskomor pénzügyminiszter arca bukkan fel időnként... Ezért igyekeznünk kell egymásnak és ezáltal önmagunknak örömet okozni. Az öskeresztény irodalomban visszatérő gondolat, ösztönzés, sőt parancs: örvendezetek. Az evangélium is: örömhír.

Az örvendezés rokona a vigasztalás, mindket-tőnek együttes következménye pedig a szépség jelen-léte és élvezni tudása. Középkori festők a Para-dicsomot is, a mennyországot is nagyon szépnek ábrázolták. A templomokba betérő paraszt vagy diák bámulattal szemlélte a falakra festett képeket, s ami-kor az ábrázolások szemügyre vételekor a mennyor-szághoz ért, felderülve gyönyörködött. Életünk tehát, a halál után, örömbe torkollik. Szerezzük meg magunknak a belső harmónia örömét itt e földön, most, a családon belül is.

Budapest, 1994. augusztus 7.

Szépség, tisztaság és igazság...

Lekacagott szavak.

Ó, bár haltam volna meg akkor,

Ha lekacagtalak!

(Ady Endre)

POGÁNYOK?

Az alábbi Pisztráng levelet júliusban már szétküldtem a Pisztrángoknak még New Yorkból, de most itt is leközlöm, most már Budapestről, mert úgy gondolom, hogy mások is haszonnal olvashatják.

Kedves Pisztrángok!

1994. július 10.

Erősen megkéstem ezzel a levéllel. Resteltem is a dolgot, de egyszerűen képtelen voltam levelezni. Rengeteg dolgom volt ugyanis az egyetemen és a Magyarországra való költözéssel kapcsolatban. Két nap múlva indulok haza, de azért ezt a levelet megírom, még mielőtt a számítógépemet becsomagolom.

Olyan témáról írok, ami azóta foglalkoztat, amióta bekapcsolódtam a KMCSSZ munkájába 37 évvel ezelőtt. Kezdetől fogva az volt a benyomásom, hogy külföldi cserkészületünkben sok cserkész és vezető számára, az "emberebb ember és magyarabb magyar" jelszavunk második fele, legalább is gyakorlatban, fontosabbnak tűnik mint a első. Gyakran nem is a magyarság volt a fontos, hanem a "magyarkodás", ami szerintem nem más mint szellemi önkielégítés, öncélú, a magyar nép sorsát kevésbé érintő magatartás. Szinte kizárólagosan a magyar népi értékek ápolását, a magyarságismeret gyarapítását szorgalmaztuk. Ne érsetek félre, mindezt én is fontosnak tartom, de azért csak ez nem elég: Mit ér a magyar, ha gazember? Csak az lehet magyarabb magyar, aki emberebb ember is. Az igazi emberség útját viszont az emberré lett Isten, Jézus Krisztus mutatja, és mégis a kereszténység csak külsin sok magyar életében.

Ezt a magatartást művészi éleslátással rajzolta meg Herczeg Ferenc **Pogányok** című regényében, ami az ideai központi akadályverseny keretmeséjét is képezte. Megütötte fületem, amikor a verseny kezdetén így biztatták a fiatalokat: Legyetek olyanok, mint Alpár!

Alpár személyiségében van valami fönséges, lenyűgöző vonás: korlátlan, a saját erejében bízó, a szabadságát mindennél többetartó ember. A pogány besenyő Alpár vezér és a keresztény Márton kananok önbirkózásában Alpár teríti földre Mártont s elhagyja a kereszténységet, hátat fordít a megváltó, igazi szabadságot hozó Jézusnak. Enged a pusztá csábításának (a pusztá a Bibliában mindig a kísértés vagy-és az Istennel való találkozás helye) "...mióta újból hallom a szél zengését, a szabad pusztai szélét, mely egykor atyám sátorpalotájának ponyváját dagasztotta és harci paripám sörényével játszott: azóta bezárultak fölöttem a menyország kapui.... A feszület előtt térdepelek és egyre hallom a nádasok zúgását. Zsolozsmát énekelek, közben pedig besenyő harci dalok járnak az eszemben, ameylekről azt hittem, hogy régen elfelejtettem. És hiába igyekszik a lelkem az ég felé, mindig visszacsap és mélyen a pusztá fölött kalandozik, a pusztá fölött, mint borús időben a fecske." Elhagyja a kolostort, visszatér a pusztába, ahol rátalál Saruzádra, az ösztönösség megtestesítőjére, aki végül is életére tör.

Az akadályversenyen úgy éreztem, hogy sokan Alpárral éreztek, nagyon is megértették s talán jóvá is hagyták Márton vereségét. Sajnos sok magyarra is áll, Herczeg Ference leírása "*nem is volt valami vakbuzgó keresztény hitük...*" A magyarság lényegünkhöz tartozik, a kereszténység viszont csak külsin, vékony zománc, ami könnyen lepatlan rólunk. A kereszténységet rángerőltetnek érezzük, mintha kopja nyéllel kergettek volna bennünket a keresztvíz alá.

Az egyik amerikai magyar településen három istenről beszélnek: az Istenről, a magyarok istenéről és az igazi magyarok istenéről. Az Isten idegennek, erőszakos zsarnoknak tűnik sok magyar szemében s együttérez a börtönbe vetett Alpár lázadásával: "*Látlak de nem ismerlek... Kié vagy*

*te rejtelmes szem? Epedve lángoló szere-
tettel kereslek szörnyű árvaságomban, de te
távol maradsz tőlem... Messzi felhők mögül
leselklődöl rám, mint íjas a prédára... Miféle
préda vagyok én neked, te szörnyű íjas? Te
adtad, az életem a tiéd! Egyeben sincs
már.... Előtted fekszem a porban, kinyitom
előtted lelkeket, a szívemet, mint a törbe
esett utas az erszényét és elédbe öntök
mindent, ami bennem van. Az életem, a sza-
badságom, minden rejtett gondolatom a
tiéd... mit akarsz még? Mégsem unod nézni
nyomoruságomat? Tudom már mit akarsz: a
szeretetemet! Azt nem adom! Meggyötör-
hetsz, eltiporhatsz, örök kárhozatra vethetsz,
egyre nem kényszeríthesz: arra, hogy sze-
resselek!"*

Pedig az Isten nem idegen. Ő min-
den ember szívében otthon van, akkor is ha
vakságunkban nem tapasztaljuk meg jelen-
létét. Ő még mélyebben van mint
magyarságunk. Ő a létünk alapja. Embersé-
günkhöz tartozik, hiszen saját képére terem-
tett bennünket. Szabadnak teremtett, s ő
igazán tudja, hogy szeretet csak szabad
szívből fakadhat. Éppen ezért nem akar
megerőszakolni bennünket, hogy szeressük
Őt.

Egy legenda szerint, egyszer meg-
kérdezte valaki Jézust "Mennyire szeretsz
engem? Jézus szélesre tárta két karját
"Ennyire!" - mondta - és meghalt. A
keresztrefeszített Jézus hívogat a szeretetre,
de nem kéyszerít rá.... Ha egyszer szeretet-
tel válaszolsz Jézus hívására, akkor meleg,
személyes kapcsolat alakul ki közted és
Jézus között, akkor az Isten megszűnik ide-
gennek lenni, akkor Krisztus igája, amit
önkéntesen vállalasz, könnyűnek tűnik, mert
megszabadít ösztönös énedtől...

A magyarság és kereszténység tehát
nem képeznek ellentétes pólusokat. A
keresztény magyarság az igazi, mert nem-
zeti. Emlékezték Illyés Gyula figyelmezte-
tésére? "A nemzeti jogot véd, a nacionalista
jogot sért." Igenis értékeljük és ápoljuk
nemzeti és népi értékeinket, de ne csináljunk
belőlük bálványt. A bálvány isten-pótlék, az
igaz, az életető Isten helyébe lép. Nekünk

cserkészvezetőknek azon kell lennünk, hogy
cserkészeinkben a magyarabb magyarság
az emberebb emberséggel párosuljon.
Persze ennek elengedhetelen feltétele, hogy
a mi kereszténységünk ne csak vékony zo-
mánc legyen, hanem életformáló erő...

Lesznek talán olyanok, akik e sza-
vakat kemény beszédnek tartják. Azt hiszem
azonban, hogy most amikor fölszámolom 45
éves külföldi tartózkodásomat azért, hogy
otthon magyar népem szolgálatába álljak,
jogom van kimondani őket. Vizsgáljátok meg
magyarságotokat és kereszténységeket:
Érzelmileg mit fontosabb: magyarságotok
vagy az Isten? Becsültök-e minden népet
(Jézus minden emberért meghalt!) vagy
nacionalista módon lenézitek őket?

Nézzétek csak meg mit tesz a mai
világban a nemzeti, faji, törzsi előítélet, gyű-
lölet: Bosznia, Rwanda, Palesztina, stb.
Rombol, öl...

Legközelebbi pisztráng levelemet
novemberre tervezem. Azok kapják majd,
akik október végéig írásban bejelentik
igényüket.

Isten áldjon meg Benneteket, imád-
kozzatok, hogy életem nagy fordulójában jól
vegyem a kanyart és hogy bírjam a rámváró
sok munkát.

Szeretettel,

Ádám atya

Lakcímem: Szent Imre Rendház
Sodrás u. 13-15.
H-1026 Budapest

Postacímem: Budapest
Pf. 826.
1525 HUNGARY

Tel.: (36 1) 176-7062
Fax: (36 1) 275-0269
CompuServe címem: 75014,3060

*U.i. Novemberi pisztráng levelem még nem készült el,
mert rengeteg munka szakad a nyakamba itt Magyar-
országon. Remélem azonban, hogy legkésőbb febru-
árban ki tudom küldeni.*

CSERKÉSZFEGYELEM

ŐRSVEZETŐKNEK

Az lenne az ideális, ha nem lenne szükség a fegyelmezésre, de persze nem ideálisak sem a gyerekek, sem az őrsvezetők. Foglalkozásokon nem arra lenne szükség, hogy fegyelmezzétek a gyerekeket, hanem arra, hogy lekössétek őket. Ez remekül látszik egy jó őrsi gyűlésen, ahol nem azzal megy el az idő, hogy az őv állandban próbál rendet tartani, hanem érdekessé teszi az elméletet is mesékkel, anekdotákkal. és a gyakorlatra is ötletes feladatokkal készült. Tudja követni a gyerekeket, ho! tartanak a megoldásban, és új feladatokat ad az elkészülteknek.

Erre kell törekedni, de addig is fel kell készülni arra, hogy az út rögös, és szükség van a fegyelmezésre, hogy működjön az egész cserkészkedés. Minden gyerek más, és így más bánásmódot igényel, szerencsére neked csak annyi féle gyereknek a nyelvén kell beszélned, ahányan rád vannak bízva az őrsben. Kulcskérdés, hogy a cserkészfegyelem értelmes és belső meggyőződésből fakad. Fontos célunk, hogy önfegyelemre nevekjük a cserkészeinket.

A cserkészfegyelem nem katonásdi, ordibálós, durva vagy erőszakos, hanem a szeretetből indul ki. Fegyelmezni csak az tud, aki fegyelmezett, és nem haverkodik, hanem vezető. Ezt meg kell tanulni, és a tapasztalattal nő a hatékonyság is.

Sok mindentől függhet, hogy egy adott helyzetben bele kell-e szólnod, hogy ne azt csinálja a lurkó amit csinál, (vagy csinálna) vagy később kell szólni, hogy legközelebb másképpen csinálja, - azaz éppen kelle nevelned, fegyelmezned, vagy nem. Ez rád van bízva, neked kell eldöntened, ezért vagy őv. Azért szabad fegyelmezned, nevelned, mert mint bölcs és okos őv, tudod, hogy ezt nem így kell csinálni, hanem úgy, te már majdnem mindent úgy tudsz csinálni, hogy az példa legyen a cserkészeknek, esetleg látod előre, hogy bajba kerülne kedvenc

cserkészed. (Éppen a szakadék széléről, vagy egy nagyfeszültségű villanyoszlop tetejéről akar gyönyörködni a panorámában.)

A gyerekeknek sokszor nincs, vagy használhatatlan a veszélyérzetük, ezért mindig figyelned kell rájuk, és rájuk kell szólni, ha baj lehet. Ha közvetlen veszélyben vannak, AZONNAL le kell őket állítani, hogy érezzék, hogy ezt nem szabad, majd egy alkalmas időben (pl. ebéd után) el kell magyarázni, hogy miért nem volt szabad azt csinálnia. Az alkalmas idő lehet azonnal is, de ha megijedt, vagy ideges, akkor jobb várni, mert valószínűleg nem fog annyira figyelni, mint szeretnéd, vagy hiába figyel, az agyacska nem fogadja be. Azonban nem szabad elfelejtened, hogy el kell magyaráznod miért szoltál rá, különben hiába cselekedtél jól, nem fogják érteni, csak azt érzik, hogy van egy zsarnok őv, és azt kell csinálni, amit a kedve tart. Ilyenkor csak addig viselkednek az elvárásaid szerint, amíg jelen vagy, egyébként nem fog látszani rajtuk, hogy cserkészek, ez pedig nem cél.

Más helyzetekben a két legfontosabb nevelő eszköz a kezeden a DÍCSÉRET és a BÜNTETÉS. Azért más helyzetekben, mert azért nem szabad senkit sem megbüntetni, ha olyasmit csinált, amiről nem tudta, hogy nem szabad. (Ezért pl: egy portyára készülve, amikor végigmész az útvonalon, arra is kell gondolnod, hogy itt egy szakadék van, ott egy villanyoszlop, erre villanypásztor, arra éleslövészet. A portyamegbeszélésen szépen elmondod melyik miért veszélyes, hogy értsék, a terepen meg szólsz, hogy na ez az a villany-pásztor, ha megfogod jól megvág, de nem lesz semmi bajod. Ha az őrsben valakinek pacemakerje van az ne itt töltődjön energiával, ha nem akar hamar az ükapjával találkozni.)

Természetesen azt szeretnéd, hogy tiéd legyen a legjobb őr a világon, ezért

mindig lépést kell tartanod a cserkészeid fejlődésével. Fokozatosan feljebb kell segítened őket a következő szintre, míg szolgálatkész, (szolgálatkereső!) igazi cserkészeké válnak.

1.szint: engedelmesség

2.szint: észrevedgye, hogy szükség van rá (a segítségére, a munkájára)

3.szint: a felismert helyzetben parancs, figyelmeztetés nélkül tegye a jót.

Ehhez rögtön észre kell vened, ha valamelyik gyerek megerőltette egy kicsit magát, és valami jót tett. Ismered őket, tudod, mennyire esett nehezére jót tenni, és a dicséret (amire mindig lesed az alkalmat) mértéke ettől is nagyon függjön ne csak a jótett nagyságától. Megesik az is, hogy valaki az őrsből ügyeletes jógyerekké válik, ami nagyon dicséretes, de nem jó mindig őt dicsérni. Ilyenkor szépen egy dicsérés után el kell kapni és négy szemközt megbeszélni vele, hogy milyen szuper dolog, hogy ő ilyen jó, ügyes, okos, stb. cserkész, így tovább, adjon hálát Istennek, kérje a segítségét, hogy még jobb legyen. Te nem fogod már mindig megdicsérni, de vedgye úgy, mutasson jó példát a többieknek. Ezután tényleg legfeljebb egy dicsérő (nem cinkos!) pillantással, mosollyal elismered, hogy igen, így tovább, ez az.

Ha olyan a vezető, akkor később szinte nem is lesz szükség parancsokra, vezényszavakra, szót fogadnak a jelekre is! A cserkészek azonban gyerekek, tehát elevenek. Ez nem baj, de meg kell tanítani nekik ahogy nőnek, hogy szükség van önuralomra! Ez alig érettségiérettségig kialakul, addig azonban számtalan problémás helyzetbe kerülnek, amit nekik a segítségeddel, vagy éppen neked kell lekezelned. Van itt lázadás, toleranciahiány, méreg, bosszú, csíny, stb.. amit elemezgetned kell, mit csinálj.

A problémák másik fele a stressz helyzetekből adódik: (elgáncsolják,...az anyád!) Legtöbbször elég ilyenkor, ha rászólsz, hogy NA!. Ilyet nem mondunk!. A konfliktushelyzeteket is azonnal le kell állítanod. - Csúnya beszédet ne hagyj

rászólás nélkül, mert ha egyszer a jelenlétben elhangzott már, és nem reagáltál, de legközelebb amikor mégis szólsz, azt fogják mondani, hogy: úgy látszik, bal lábbal kelt fel.

- Előfordul az is, hogy olyasmit tesz egy gyerek, amit nem lehet elintézni egy egyszerű rászórással. Olyan súlyos dolgot csinált (beleszúrta a másik kezébe a kést, kiütötte a fogát, csapatsorakozót fűjt, ráön-tötte a levest a másik fejére), vagy sorozatosan követ el kisebb nagyobb idült hibákat, ekkor általában megfelelő súlyú büntetéssel nyomatékosíthatjuk, hogy ezt ne tegye, nem ezt várjuk el tőle.

A büntetésnek nagyon szigorú szabályai vannak, különben lényegét veszti:

Először is a cserkészletben a TESTI FENYÍTÉSnek semmilyen formája NEM FORDULHAT ELŐ! A legsúlyosabb büntetés a csapatból való kizárás lehet.

Másodszor csak úgy szabad büntetni, hogy a gyerek tudja, hogy miért kapja, elismerje, hogy tettéért büntetést érdemel, és egyetértsen annak mértékével.

Harmadszor SZERETETTEL kell büntetni is, tehát mindezt nagy szeretettel kell megbeszélni a gyerekekkel, hogy megértse, hogy érte haragszol nem ellene. (Kicsiknél fontos mondani, vagy éreztetni, hogy őt szereted, csak azt nem szereted, amit csinált!)

Negyedszer a dicséret legyen nyilvános és személyes, a szidás azonban sohasem legyen személyes a nyilvánosság előtt, hanem általános. (Azaz sorakozón jó jótettért megdicsérni egy lurkót, azonban név szerint szidni, vagy megszégyentteni TILOS!)

Ötödször pedig ismétlődő bűnöskéknél FOKOZATOSAN (először rászólni, később egyre jobban bekeményítve szabni a büntetéseket).

Hatodszor RITKÁN büntess! Annál hatásosabb, minél ritkábban fordul elő, ha mégis úgy alakulna, hogy szükség van rá.

Hetedszer AZONNAL büntess a vétek után, vagy szólj, hogy gondolkozzon milyen büntetést választ, sohase büntess visszamenőleg.

Végül a büntetés mindig legyen KÖVETKEZETES és IGAZSÁGOS. Ezek érdekében legjobb a rossztett után néhány mondattal jelezni, hogy erről bizony még beszélnünk kell. Később, amikor jónak találsz, leülsz vele egy kicsit megbeszélni: elmondod, hogy miért volt ez (súlyos) hiba, milyen szabályok ellen vétett, és ugye belátja, hogy ezért büntetés jár.

Olyan büntetést találunk ki, amivel a vétség pozitív oldalát teljesíti túl és ezzel is jóvá teszi. (Akit megütött, azzal háromszor tegyen valami jót, ha lefújta a legizgalmasabb pillanatban a hadijátékot, akkor elhívni egy szer a meccs vége előtt negyed órával...) A legjobb az, ha már belátja mit tett, az öv.-vel való beszélgetés alatt önmagát ítélje meg. Ő szabjon elégtételt, s végül az egészet örökre felejtse el! (nem szabad felhozni, hogy te már tavaly is ezt csináltad...!)

Rendkívül jó hatású, ha (tudva, hogy ha a gyerek hibázik az a mi hibánk is) amikor pl. mosogat egy ideje már, akkor odamész hozzá öt-tíz percre mosogatni vele. Kicsit eltúlozva: úgymond egy ideig vele együtt vizekelsz, mint őv az ő bűnéért. Ezt ő sohasem fogja így megfogalmazni és nem is szabad mondani neki semmi esetre sem, csak érezni fogja, hogy vele érzünk, szeretjük és nem zárjuk ki a hülyeségeért, és remek alkalom egy kicsit beszélgetni vele a problémáiról, miért is csinálta azt.

Amit minden vezetőnek szem előtt kell tartani: nem etég a rábizottakat irányítani, fegyelmezni, nevelni, a cserkészetre ereje abban rejlik, hogy a vezetők imádkoznak azokért akikért felelősséggel tartoznak, különösen azokért, akik legjobban rászorulnak.

Példa dicséretre: MOSOLY (a legfontosabb!!!). Ez az! Így kell ezt csinálni, kiemelni az őr előtt, megdicsérni jó munkájáért a csapat előtt, olyan feladatot adni neki, ami fontos és megbízható emberre lehet csak bízni. - Kicsiknek csillagokat, szívet, lilomot stb. osztani, ha jó volt a foglalkozáson, szép a füzet, jól tudta az útjeleket, stb... Bármit kitalálhatsz, csak motiváló rendszert alkoss.

Példa büntetésre: Az volt a jel a had-játék végére, hogy az autó dudáját háromszor megnyomjuk, és akkor azonnal mindenki jön a gyülekezőhelyre. Az autó kicsit odébb állt a táborban, így nem láttunk rá. A feltámadási idő 20 perc volt. A játék talán legizgalmasabb részénél a győzelem kapujában a megbeszélte időben várt vége előtt kb 20. perccel megszólalt a játék végét jelző hármasszoros dudaszó. Senki sem értette mi van, de bosszúsán gyülekeztek, mert a jel az jel. Hamar kiderült, hogy az egyik leolvasott (meghalt) harcos unta magát, és mivel nem volt már érdekes neki a játék, odament az autóhoz és megnyomta a dudát.

Ez súlyos vétség, mert nagyon önző, bajtársiatlan, és sokak jó játékát elrontotta, olyasmint csinált, amit csak a parancsnoknak van joga megtenni, stb. Hogyan büntessünk ilyenkor hatékonyan? - Több megoldás is kínálkozik: bajtársi bíróság: öv-k, cserkészek, pk; közcikizés sorakozón; nyilvános bocsánatkérés; stb..., Nem lehetett pontosan tudni ki követte el a hibát, de lehetett sejteni, (mert a csiny nem jár egyedül), így aztán sorakozón elmondtuk mi történt, hogy aki még nem tudta az is tudja miért szólt a dudu, azután kiveséztük, hogy miért volt nagy hiba ilyen tenni, majd megkértem, hogy az esti sorakozóig jelentkezzen nálam a parancsnoki sátorban, és megbeszéljük. Azt választotta büntetésül, hogy elmosogattja a nagy kondérokot ebéd után, és még hozzátettük, hogy majd ha egyszer jól belemelepsz a játékba, a vége előtt elhívjuk. Ez be is következett egy focimeccs vége előtt negyed órával, ahol még egyszer emlékeztettem, milyen volt akkor a többieknek. Azután elfelejtettük. (Egy ismerős tapasztalt vezető elbeszélése alapján.)

Ezt a cikket s még néhány apróbb írást, amelyeket GÁ-ÖVE jellel láttunk el a Gryneusz András cst. kitűnő szerkesztésében megjelent magyarországi ÖV. EMLÉKEZTETŐ-ből vettük át.

Ne hidd, hogy fiadat akkor szeretted, ha meg nem fenytetted.
Ez nem szeretet, hanem gyengeség
Szt. Ágoston

ADÁLYVERSENY - TERVEZET

RÉSZTVEVŐK: 6 őr - 3 fiú és 3 leány őr
CS . I - III., de az anyag nagy része CS II.

KERETMESE: **Tüskevár**, Fekete István
ifjúsági regénye

SZEREPOSZTÁS: HELY: Loyola Park
Orono, Ont.
Nancsi néni Kanada

Matula bácsi (I)
Falusi legény

Matula bácsi (II)
Falusi leány

Matula bácsi (III)
Segédcsősz

István bácsi
Lili néni

Bütyök (I)
Falusi leány

Bütyök (II)
Fekete István

INDULÁS ELŐTTI TEENDŐK:

Az őrök indulás előtt 3 név közül választ-
hatnak: Tutajos, Ladó vagy Gyula Lajos. Ez-
zel is azt akarják kifejezni, hogy milyen
nagyra tartják őt és, hogy tetteiben szeret-
nék utánozni.

Az őrök legyenek vidámak és figyel-
mesek. Próbáljanak meg minden állomásnál
úgy viselkedni, mint ahogy szerintük Tutajos
viselkedne a nyári szünetben Matula bácsi-
val.

Indulás előtt minden őr készítsen
egy vagy több hátizsákot, mivel Tutajos a
nyarat a mezőn és a nádasban tölti.
Gondosan ellenőrizték, hogy legyen náluk

GUMICSIZMA is, hiszen ők - Tutajossal ellen-
tétben - számítnak rá, hogy sáros helyen
fognak járni. A hátizsákban mindenki hozza
magával az egynapos kirándulásokra szoká-
sos őrsi felszerelését.

INDULÁS

Az őr most érkezett meg vonattal Pestről.
Az állomáson Nancsi néni várja őket, aki
rögtön az otthoniak felől érdeklődik (Tutajos
apja neve Gyula Ákos; anyja Terka; "nevelő
anyja" Piri mama). Nancsi néni megdicséri
őt a jó bizonyítványért és megkérdezi, hogy
melyik volt a legnehezebb tárgy (számtan).

Megnézi a hátizsáko(ka)t, hogy Lajos
jól felkészült-e a nádasban töltendő vakáci-
óra. (A szokásos felszerelés között okvetle-
nül legyen gyufa, spárga, bicska, gumicsiz-
ma, papír, ceruza). Végül ad egy kenőcsöt
mert kint lesztek a napon ".

Az őr elindul az erdőbe, hogy Matula
bácsival találkozzon.

Jelmez: Nancsi néni: szoknya, blúz, fejken-
dő.

Kellék: " kenőcs " mindegyik őr számára
(napolaj jó).
IDŐ: 5 PERC

1. ÁLLOMÁS

Már a réten találkoznak Matula bácsi-
val. A kunyhónál megkéri Lajost, hogy rakjon
tüzet, mert szalonnát fognak enni, amit sze-
retne, ha Tutajos készítené el. Mivel Matula
nagyon szakszerűen (cserkész módon)
tanította tüzet gyújtani, ezért az őrnek is így
kell tennie.

A bokrok között nem szabad fát
szedni, mert ott nagyon sok a szúnyog. (Ha
az őr elfelejti, pontlevonás).

Salonnasütéshez vágjanak egy-egy
nyers gallyat és hegyezzék ki a végét. Fűz-

zék rá a szalonnát és süssék meg a parázson (semmi esetre sem a láng kellős közepén). Mindezek után vágjanak maguknak halászbótot és vigyék magukkal.

Jelmez: Matula - nadrág, ing és erdőbe való mellény. Jó lenne egy kalap, pipa, és bajusz is.

Kellékek:

a. Kunyhó - két fa között egy pokróc. A földön egy hálósák, ágynak. Az ágy mellett egy kitömött kutya (Csikasz - ha nem tudják pontlevonás).

b. Szalonnasütéshez - szalonna, kenyér, gyufa (hiány esetén pontlevonás), víz.

IDŐ: 20 PERC

2. ÁLLOMÁS

Ennél az állomásnál az őrsnek halat kell fognia. Matula bácsi várja az 1. állomásnál leírt jelmezben az őrsöt a tónál vagy a pataknál, ami a tóhoz vezet.

Hogyan valósítsuk meg a halfogást? Előre el kell készíteni néhány halat, amelyből U - szegek állnak ki. Ezek a "halak" a tóban vagy a pataokban úszkálnak.

Az őrsnek össze kell állítania egy horgászbótot, és ügyesen kifognia egy halat. Mutassák be hogyan kell egy nagyobb halat kifogni (fárasztás). Azonnali kihúzás esetén pontlevonás.

Horgászás után az őrs felfedezi, hogy egy lány elaludt a napon. Csúnyán leégett és valószínű, hogy még napszúrást is kapott. Természetesen segíteni akarnak neki. Plusz pontokat kapnak, ha leültetik az árnyékban és kulacsukból vízzel kínálják, és ha eszükbe jut, hogy Nancsi nénitől kaptak egy kenőcsöt a nap ellen. Plusz pont jár azért is, ha tudják a kenőcs nevét, habár ezt Nancsi néni nem árulta el (lilomolaj).

Kellékek: Horgászathoz: damil (nylon zsinór), dugók, horgok, fából készült halak.

IDŐ : 20 PERC

3. ÁLLOMÁS

Tutajos ismét találkozik Matula bácsival, ezúttal a tavon túl. Mivel az eltelt idő alatt már elég sokat vadásztak, halásztak együtt, most Matula szeretné tudni, hogy Gyula vajon mennyire sajátította el mindazt, amire tanította. Ezért érdeklődik a felől, hogy mi a nádas, a berek, milyen madarak, vadak élnek ott.

A válaszadás után, az indulás előtt Matula bácsinak eszébe jut, mintha jött volna egy levél Tutajos barátjától, Bütyöktől. (A levél rovásírással íródott, az őrsnek ezt le kell fordítania, és az utolsó állomásig gondosan megőriznie).

A levél arról szól, hogy Bütyök lejön meglátogatni barátját, s az utazásra 100 forintot kapott. Hála Istennek, mamája is megkapta a beutalót a fürdőre.

Madarak: kánya, fácánkakas, kárókatona (kormorán), barnakánya, szárcsa, búbos vöcsök, bagoly, gólya, gerlice, vadkacsa/vadréce, málinkó, szarka, sas, ölyv, sólyom, liba, kócsag, varjú, sirály, gém, karvaly, héja, rigó, fülemüle, cinke.

Tulajdonságaik: a madárnak szaglása nincsen, hallását sem sokat használja (ez van a könyvben), látása a sötétben nem sokat ér.

Állatok: vidra, görény, hermelin, cserebogár, róka, menyét, egér, pocok, béka, rák.

Tulajdonságaik: a kígyó bűdös, ha megfogják.

Halak: harcsa, süllő, ponty, küsz, csuka, kárász, keszeg, pisztráng

Fák: topolfa/nyárf, vadgesztenye, szilfa, bükkfa, almafa, fűzfa.

Erre a témára viccesen is rá lehet vezetni az őrsöt, pl.: milyen fa van a berekben ? Gyufa, pofa, parafa, kofa? Stb.

Kellék: rovásíráshoz levél.

IDŐ: 10 PERC

4. ÁLLOMÁS

Az őr az úton István bácsival találkozik. Már messziről int nekik, hogy álljanak meg, s utána morzé zászlóval jelez nekik: "LASSAN. BIBIC VÉDI A FIAIT A BOKORBAN."

A megérkezés és az üzenetátadás után István bácsi és Lili néni szeretné tudni, hogy vajon mit tud Tutajos a bibicről.

(A bibic olyan madár, amely különös módon védelmezi a fészket. Azokat az állatokat, amelyek nem esznek tojást, pl. a tehén egyáltalán nem támadja meg, még akkor sem, ha egészen közel van a fész-kéhez. De más élőlényekkel így pl. az emberrel szemben határozottan védelmezi a fészket, még akkor is, amikor a fiókák már régen elmentek.

CS.I. őröknek: ÚTJELEK, SÍPJELEK, KARJELEK

Jelemezek: István bácsi - parasztosan, Lili néni szoknyában, blúzban, vállkendővel.

Kellékek: morzé zászló, síp, útjelek.
IDŐ: 5 PERC

5. ÁLLOMÁS (A híd előtt)

Tutajos végre jó barátjával, Bütyökkel találkozik. Rögtön elkezd magyarázni neki, hogy milyen állatok nyomait láthatják a folyóparton, és milyen csomókötéseket kell feltétlenül elsajátítani Bütyöknek a nádas élethez.

Az őrsből mindenkinek be kell tudni mutatnia a kötélrövidítő, az ívelt kettes valamint az egyszerű kettes kötéseket.

Jelmez: rövidnadrág, ing.

Kellékek: kötel, állatnyom készítéséhez eszköz
IDŐ:10 PERC

6. ÁLLOMÁS (a "fa-piramisnál" a Pavilon mögött)

Az utolsó állomás a Tüskevár, ahová mindenkinek fel kell másznia, és egy vészjelet adnia.

A vár megmászása után mindenki meglepetésére megjelenik a Tüskevár írója, Fekete István. A bemutatkozás után (egy íróember, aki jól ismeri ezeket a részeket) közli velük, hogy Bütyök beleesett a vár mellett lévő titkos börtönbe. Nem csak a lábát ficamította ki, de még a fejét is beverte, ami eléggé bedagadt. Jó lenne, ha az őr elsősegélyben tudná részesíteni. Az elsősegélynyújtás után fedezik fel, hogy mennyi minden van abban a börtön-ben. (Cserepek, több száz éves szerszámok, stb.).

Mielőtt azonban tovább indulnának a főúton vissza a barakkhoz, Fekete István megkérdezi tőlük, hogy nincs-e náluk véletlenül egy levél. (Odaadják neki a megfejtett rovásírású levelet, elköszönnek, majd elindulnak).

Megjegyzés: A kisebbeknek (CS. I.) vagy a kevésbé bátor cserkészeknek csak a piramis második rúdja kell felmászniuk, " olyan magasra, hogy jól lássanak ".

Jelmezek: Fekete István - zakó, masli nyakendő helyett

Bütyök - rövidnadrág, ing

Kellék: síp
IDŐ: 15 PERC

EGYÉB MEGJEGYZÉSEK

Mindegyik őr kb. 2 órát töltsön a pályán. A legjobb talán az lenne, ha az idősebbek indulnának először (fiúk-lányok felváltva), így a verseny folyamán a kisebbek nem tartanak fel a nagyobbakat.

Csermely Krisztina cst.

Fekete István novellák a 10 cserkésztvörvényhez

1. Kalapky bácsi (2)
Misi (3)
A bizonyítvány (2)
Három fej kukorcia (2)
2. Az élet (3)
Őszi esték (1)
Abók Dénes (3)
Honvág (2)
A fa (3)
3. A két szánkó (2)
Sárgarézpatkó (2)
Walter Karcsi (1)
Tavaszi hír (3)
Egy darab fa (3)
4. Adóság (3)
A köszörűs (2)
Kuka Juli (1)
5. Ibolya (2)
Tengerész voltam (2)
Szomorú karácsony (1) | 6. Fecskemadár (2)
Sarlós fecske (2)
A tyúk (3)
Bogránecs (3)
Berci (2)
7. A bosszú (2)
Szeptember (2)
8. A múlt tűzei (1)
A tör (2)
Egy perc (3)
9. Zenélőóra (3)
A szőlő (3)
Óvóhelyen (3)
Gazdálkodunk (3)
10. Ibolya (2)
Csalódás (3)
Marika (3) |
|--|--|
- (1) Barangolások. Móra 1969
 (2) Őszi vásár. Móra 1970
 (3) Tarka rét. Móra 1973

GA-ÖVE

*Akarom: fontos ne legyek magamnak.
 A végtelen falban legyek egy téglá,
 Lépcső, min felhalad valaki más,
 Ekevas, mely mélyen a földbe ás,
 Ám a kalász nem az ő érdeme.
 Legyek a szél, mely hordja a magot,
 De szirmát ki nem bontja a virágnak,
 S az emberek, mikor a mezőn járnak,
 A virágban, hadd gyönyörködjenek.
 Legyek a kendő, mely könnyet töröl,
 Legyek a csend, mely mindig enyhét ad,
 A kéz legyek, mely váltig simogat,
 Legyek, s ne tudjam soha, hogy vagyok.*

Reményik S.

URAM, TANÍTS MEG CSODÁLKOZNI!

Uram, hadd csodálkozzak a hajnali pirkadaton.

Uram, hadd csodálkozzak a szivárványon.

Uram, hadd csodálkozzak a harmatcseppen, amit a fű ringat.

Uram, hadd csodálkozzak a nap cirogató sugarán.

Uram, hadd csodálkozzak a Balaton vizét fodrozó szellőn.

Uram, hadd csodálkozzak a szélen, amit zizegve köszöntenek a falevelek.

Uram, hadd csodálkozzak a hókristály szépségén.

Uram, hadd csodálkozzak a szikrázó, szűzi hó láttán.

Uram, hadd csodálkozzak a szemerkélő eső jóleső tunyaságán.

Uram, hadd csodálkozzak a szomjas földön, ami az esőt mohón beissza.

Uram, hadd csodálkozzak a gilisztán, mely állhatatosan keresztülrágja magát zsíros földrögök százaiban.

Uram, hadd csodálkozzak a cinegén, mely felkapja őt és tovaszáll.

Uram, hadd csodálkozzak a szárnyak suhogásán és a pacsirta dalán.

Uram, hadd csodálkozzak az őzek riadt szemén.

Uram, hadd csodálkozzak a szarvasok pompás agancsán.

Uram, hadd csodálkozzak a nyírfák kérgének ábráin.

Uram, hadd csodálkozzak a juharfa édes nedvén.

Uram, hadd csodálkozzak a csurgó méz illatán.

Uram, hadd csodálkozzak a méhecske részegült dalán.

Uram, hadd csodálkozzak a mezők selymes abroszán, a terített asztalon.

Uram, hadd csodálkozzak a lepke libbenésén.

Uram, hadd csodálkozzak a tavaszi rügyeken.

Uram, hadd csodálkozzak a cseresznye virágzásán.

Uram, hadd csodálkozzak a csecsemő hamvas mosolyán.

Uram, hadd csodálkozzak az aggastyán méltóságán.

Uram, hadd csodálkozzak az asszony lágy ölelésén.

Uram, hadd csodálkozzak a férfi szilárd léptein.

Uram, hadd csodálkozzak a gyermek első lépésén.

Uram, hadd csodálkozzak a csókon, melytől arcom elpirult.

Uram, hadd csodálkozzak a keserű könnyön, mely arcomon csordogált.

Uram, hadd csodálkozzak a tea illatos páráján.

Uram, hadd csodálkozzak a számban őrlő porcelánmalom, a fogaim tökéletességén.

Uram, hadd csodálkozzak a zongorista bravúros játékán.

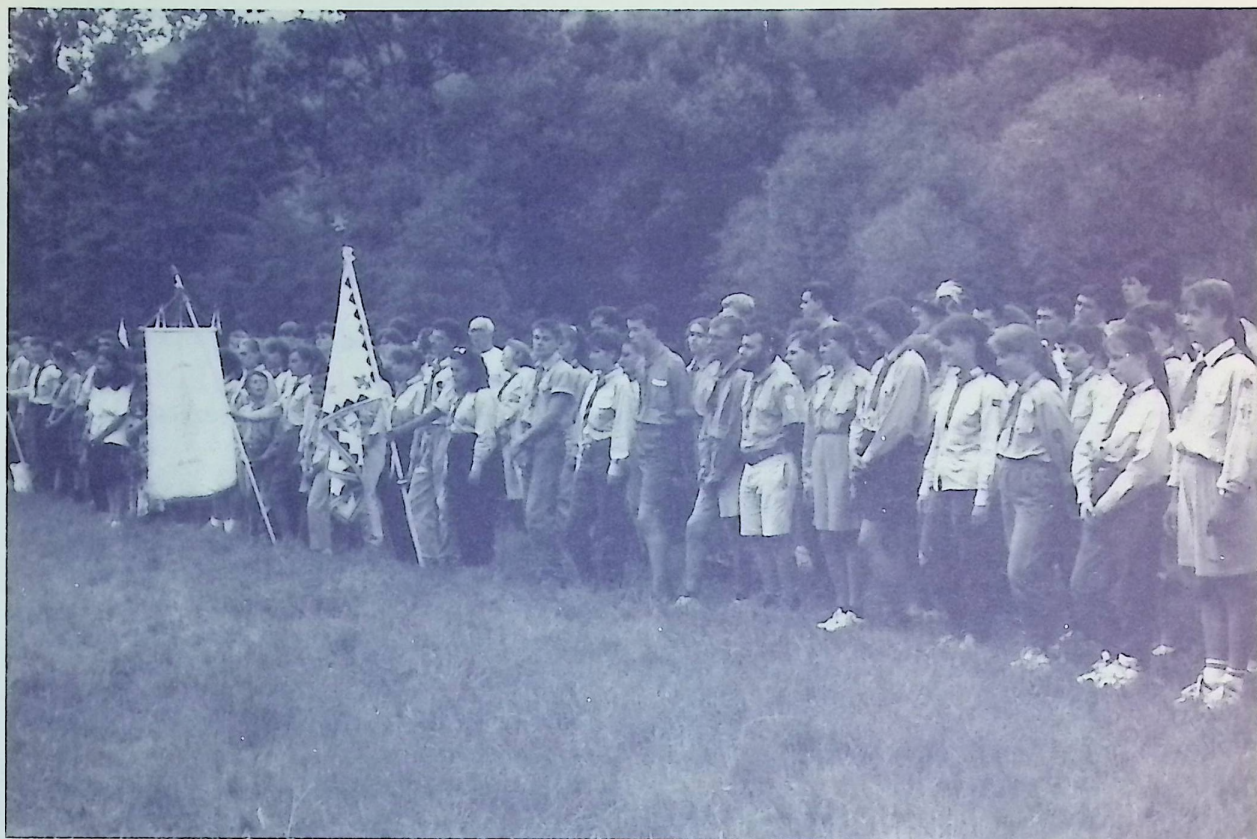
Uram, hadd csodálkozzak a férfias kézszorításon, mely barátságunk záloga.

Uram, hadd csodálkozzak a japánon, ki térdig hajtja fejét.

Uram, hadd csodálkozzak a szentély felé térden csoszogó indián asszonyon.

Uram, hadd csodálkozzak a vers gördülő ritmusán.

Uram, hadd csodálkozzak egy imádkozó kéz mozdulatlan áhítatán.

MAGYAR CSERKÉSZPARK AVATÁS SZLOVÁKIÁBAN

HUNGARIAN SCOUT ASSOCIATION

P. O. BOX 68
GARFIELD, NEW JERSEY 07026-0068

PRINTED MATTER

NON-PROFIT ORG.
U. S. POSTAGE
PAID
GARFIELD, NJ
PERMIT NO. 204